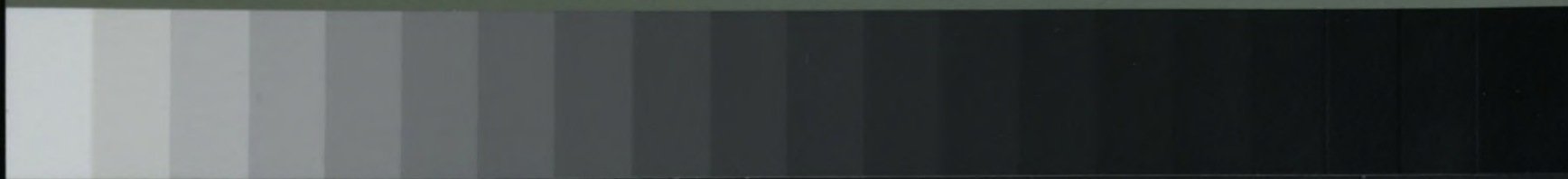

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

ASG WP weun. 3722/83

~~SECRET~~
~~SECRET~~

Egz. nr.....

Mjr dypl. Wincenty TOMASZEWSKI

ZMIANY W ORGANIZACJI, WYPOSAŻENIU I TAKTYCE DZIAŁANIA SIŁ LĄDOWYCH ARMII STANÓW ZJEDNOCZONYCH AP, RFN I WIELKIEJ BRYTANII

(Materiał pomocniczy do studiowania A.O.)

BIBLIOTEKA NAUCZWA ASG WP
Archiwum Biuletynu Zwiadkow Specjalnych
Ks. ewid.

45405

WARSZAWA

STYCZEN

1983

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

ASG WP wewn. 3722/83

~~SECRET~~
~~SECRET~~
~~SECRET~~

Egz. nr

Mjr dypl. Wincenty TOMASZEWSKI

ZMIANY W ORGANIZACJI, WYPOSAŻENIU I TAKTYCE DZIAŁANIA SIŁ LĄDOWYCH ARMII STANÓW ZJEDNOCZONYCH AP, RFN I WIELKIEJ BRYTANII

(Materiał pomocniczy do studiowania A.O.)

BIBLIOTEKA NAUCZWA ASG WP
Archiwum Działu Zbiorów Specjalnych

Nr ewid. _____

45405

WARSZAWA

STYCZEŃ

1983

SPIS TREŚCI

	Str.
WSTĘP	3
I. REORGANIZACJA ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH SIŁ LĄDOWYCH STANÓW ZJEDNOCZONYCH A.P. WEDŁUG STRUKTURY "86"	5
1. Istota struktury "86"	5
2. Korpus armijny "86" i jego możliwości bojowe	5
3. Dywizja "86" i jej możliwości bojowe	8
4. Brygada dywizji zmechanizowanej /pancernej/ "86"	12
5. Brygada śmigłowców ppanc dywizji "86"	14
II. ZMIANY W ORGANIZACJI, WYPOSAŻENIU I TAKTYCE DZIAŁANIA ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH RFN	16
1. Sprzęt bojowy	16
2. Nowe struktury organizacyjne	18
3. Wykorzystanie dywizyjnych batalionów piechoty zmotoryzo- wanej	19
4. Zmiany numeracji oddziałów i pododdziałów sił lądowych .	22
III. ZMIANY W 1KA WIELKIEJ BRYTANII	23
IV. KIERUNKI ROZWOJU ROZPOZNANIA W SIŁACH ZBROJNYCH NATO	24
1. Rodzaje i podział rozpoznania	24
2. Ogólne kierunki rozwoju rozpoznania w siłach zbrojnych NATO	24
3. Kierunki rozwoju rozpoznania w siłach lądowych i powie- trznym NATO	25
4. Znaczenie i możliwości rozpoznania kosmicznego	28
SCHEMATY: Nr 1: Organizacja KA "86"	30
Nr 2: Organizacja dywizji "86"	31
Nr 3: Organizacja brygady pancерnej "86"	32
Nr 4: Organizacja brygady zmechanizowanej "86" ...	33
Nr 5: Organizacja brygady śmigłowców ppanc "86" ..	34
Nr 6: Organizacja brygady pancерnej RFN	35
Nr 7: Organizacja brygady zmechanizowanej RFN	36
Nr 8: Wyposażenie SZ SETDW oraz CD i BZ w technikę rozpoznawczą	37
Nr 9: Batalion rozpoznawczy sił lądowych USA "86".	39
Nr 10: Dywizjon rozpoznania artyleryjskiego RFN ...	40
Nr 11: Kompania WRE dywizji RFN	41

WSTĘP

Wbrew istniejącym obecnie realiom, a w ostatecznym rachunku również wbrew zdrowemu rozsądkowi koła polityczno-wojskowe NATO nadal nakręcają spiralę zbrojeń. Świadczy o tym intensyfikacja czynionych, zwiastująca przez Stany Zjednoczone AP przygotowań do wojny. W ciągu trzydziestu pięciu powojennych lat same tylko Stany Zjednoczone AP wydały na cele militarne 2 biliony dolarów. Obecnie zaś w najbliższych pięciu latach /1983-1987/ planują wydanie na te cele ponad 1,6 biliona dolarów. Kwota ta spożytkowana ma być przede wszystkim na rozwój strategicznych sił ofensywnych, wszelkiego rodzaju zbrojeń jądrowych, intensywne doskonalenie konwencjonalnych środków walki /w tym wdrażanie nowych systemów i rodzajów broni oraz modernizację uzbrojenia znajdującego się już w wyposażeniu wojsk/, a także na doskonalenie struktur organizacyjnych.

Wprowadzanie nowych systemów i rodzajów broni oraz modernizacja istniejących środków walki w całym pakcie nosi charakter kompleksowy i obejmuje zarówno podstawowe uzbrojenie poszczególnych rodzajów sił zbrojnych i wojsk, jak również sprzęt zabezpieczający. Zmierza to przede wszystkim ku zwiększeniu efektywności użycia sprzętu bojowego, skuteczności jego oddziaływania na przeciwnika. Ma również zmniejszyć zależność skuteczności działania systemów broni od niekorzystnych warunków atmosferycznych i pory doby. W finalnym efekcie - spowoduje dalsze znaczne zwiększenie możliwości bojowych sił zbrojnych NATO.

Przyjęte założenia przewidują, że pod koniec lat 80. możliwości nowego i zmodernizowanego sprzętu bojowego, rozpoznawczego i dowodzenia znacznie wzrosną. Zakładany postęp ma być uzyskany przede wszystkim w wyniku:

- przyspieszonego rozwoju i znacznego zwiększenia możliwości bojowych sprzętu pancernego;
- zwiększenia donośności do ponad 30 km i efektywności ognia artylerii;
- wprowadzania nowej generacji i zwiększenia zapasów przeciwpancernych pocisków kierowanych oraz wzrostu skuteczności ognia niektórych środków ppanc do 90%;
- zmniejszenia /dzięki elektronicznym urządzeniom kierowania ogniem/ czasu reakcji środków obrony przeciwlotniczej do 7 sekund;
- zastawiania w siłach powietrznych nowych technologii i materiałów zwiększających udźwig broni i manewrowość samolotów, a w siłach morskich nowych rakiet i torped zwiększających siłę uderzeniową okrętów.

Ponadto zwiększa się właściwości ochronne opancerzenia pojazdów i możliwości wojsk w zakresie ochrony przed bronią masowego rażenia i oddziaływania środków walki radioelektronicznej przeciwnika.

Równoległe z wprowadzaniem nowych i doskonaleniem istniejących środków walki następuje zmiana struktur organizacyjnych sił lądowych, zaś całokształt realizowanych przedsięwzięć modernizacyjnych i organizacyjnych spowodować ma istotny wzrost możliwości ofensywnych i uderzeniowych wojsk, w tym tempa działań i głębokości zadań, swobody i samodzielności ZO i ZT, a także skuteczności i głębokości rażenia celów. Nie pozostaje to również bez wpływu na taktykę działania wojsk potencjalnego przeciwnika.

Niniejszy materiał poświęcony jest najnowszym zmianom, jakie zachodzą będą /lub już zostały dokonane/ w dziedzinie wprowadzania nowego sprzętu bojowego, zmianom struktur organizacyjnych i wybranym zagadnieniom z taktyki działania wojsk NATO.

I. REORGANIZACJA ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH SIŁ LĄDOWYCH STANÓW ZJEDNOCZONYCH AP

1. Istota struktury "86"

Dowództwo sił lądowych Stanów Zjednoczonych AP, zmierzając do zwiększenia możliwości bojowych ZT i oddziałów oraz ich przystosowania do prowadzenia działań bojowych w warunkach współczesnego pola walki, opracowało nową strukturę organizacyjną oznaczoną symbolem "86". Stopniowe jej wprowadzanie ma rozpocząć się pod koniec 1982 roku w pierwszej kolejności w dywizjach amerykańskich sił lądowych w Europie.

Plany związane z wprowadzeniem struktury "86" przewidują:

- ujednoczenie struktury korpusów armijnych oraz jednostek korpusu;
- wprowadzenie nowej struktury organizacyjnej dywizji i samodzielnych brygad;
- zmianę struktur organizacyjnych jednostek wsparcia i służb tyłowych amerykańskich sił lądowych w Europie, a także odwodów operacyjnych, w których skład są lub zostaną włączone na wypadek wojny korpusy armijne.

Planowane przedsięwzięcia reorganizacyjne należą do największych z przeprowadzonych w ostatnich latach i znacznie przewyższają swym zakresem zmiany, których dokonano w organizacji sił lądowych RFN i Wielkiej Brytanii.

W sumie reorganizacja ma objąć pięć korpusów armijnych, szesnaście dywizji i cztery brygady sił regularnych; a w późniejszym okresie ma być zreorganizowanych dodatkowo osiem dywizji i dwadzieścia pięć brygad Gwardii Narodowej.

Równoległe z wprowadzaniem struktury "86" rozważa się możliwość sformowania czterech nowych dywizji, w tym dwóch dywizji /DZ i DPD/ sił regularnych i dwóch dywizji zmechanizowanych Gwardii Narodowej.

Po zakończeniu reorganizacji w składzie amerykańskich sił lądowych na środkowoeuropejskim TDW pod koniec lat osiemdziesiątych i w latach dziewięćdziesiątych znajdować się będą trzy korpusy armijne, każdy w składzie od trzech do pięciu dywizji.

2. Korpus armijny "86" i jego możliwości bojowe /schemat nr 1/

Korpus armijny "86" określony został jako ciężki związek składający się z trzech do pięciu dywizji, np. dwie DPanc i DZ lub dwie DPanc, dwie DZ i DP. W trzydywizyjnym składzie jego stan liczebny ma wynosić ponad 85 000 żołnierzy /obecnie SKA - 81.541 żołnierzy, 7KA - 87.951 żołnierzy/.

Dodatkowo w skład korpusu mają wchodzić jednostki korpuśne /w trzydywizyjnym składzie/:

- jednostki dowodzenia - sztab i kompania dowodzenia korpusu, brygada łączności /dotychczas batalion/, grupa walki radioelektronicznej /dotychczas batalion/;

- jednostki liniowe - rozpoznawczy pułk pancerny, brygada osłony /piechoty - formowana od nowa/, grupa żandarmerii polowej /dotychczas batalion/;

- jednostki wsparcia - sztab i bateria dowodzenia artylerii polowej korpusu, cztery brygady artylerii polowej /dotychczas dwie - trzy/, grupa artylerii przeciwlotniczej /formowana od nowa/, brygada inżynieryjno-saperska, brygada lotnicza /dotychczas grupa/, brygada chemiczna /dotychczas jedna - dwie kompanie/;

- jednostki tyłowe - sztab i kompania dowodzenia dowództwa tyłów korpusu, brygada zaopatrywania, brygada transportowa, brygada medycyno-sanitarna itp.

W wypadku przydzielenia do korpusu następnych 1-2 dywizji w skład jednostek korpuśnych zostaną włączone dodatkowo 1-2 brygady artylerii polowej, 1-2 grupy zaopatrywania, bataliony transportu i zaopatrywania w materiały pędne oraz odpowiednia liczba batalionów łączności, żandarmerii polowej, artylerii przeciwlotniczej, inżynieryjno-saperskich i chemicznych /ABC/.

Tak więc w wyniku przejścia korpusu na strukturę "86" jego skład bojowy zostanie w porównaniu do obecnego zwiększony o brygadę osłony /piechoty/, grupę artylerii przeciwlotniczej i brygadę chemiczną /ABC/. Znacznie wzmocniona zostanie artyleria korpuśna /z dotychczasowych dwóch - trzech do czterech - sześciu brygad artylerii polowej/. Na bazie grupy lotniczej zostanie zorganizowana brygada i batalion żandarmerii - grupa w składzie trzech batalionów, a batalionu walki radioelektronicznej - grupa walki radioelektronicznej. Brygada inżynieryjno-saperska otrzyma w miejsce trzech batalionów - trzy grupy inżynieryjno-saperskie.

W myśl koncepcji struktury "86" korpus armijny określony został jako "ciężki" związek operacyjny zdolny do prowadzenia działań zaczepnych i obronnych zarówno z użyciem, jak i bez użycia broni jądrowej. Będzie posiadał znacznie większe możliwości równoczesnego zwalczania zarówno pierwszych, jak i drugich rzutów przeciwnika, a jednocześnie w większym niż dotychczas stopniu będzie zdolny do wykonywania bez przerw kolejnych zadań, osłony własnego ugrupowania bojowego na całą jego głębokość i zachowania ciągłej zdolności bojowej.

Zwiększone możliwości dowodzenia sztabów korpusów armijnych pozwolą równocześnie na skoordynowane kierowanie działaniem lotnictwa i wojsk lądowych w pasie działania korpusu.

Wraz ze wzrostem siły ognia korpusnych jednostek wsparcia bojowego zwiększą się również możliwości koncentracji ognia na głównym kierunku uderzenia lub głównego wysiłku obrony. Na przykład korpus w sile trzech dywizji będzie posiadał 264 działa i wyrzutnie pocisków raketowych oraz około 500 śmigłowców, którymi będzie w stanie szybko przerzucić znaczne siły na wybrany kierunek uderzenia, względnie obsadzić określone rejony, odkryte skrzydła lub zagrożony odcinek obrony.

Rozpoznawczy pułk pancerny nacelowany w większym niż dotychczas stopniu na wykonywanie zadań bojowych wspólnie z nową brygadą osłony /piechoty/ będzie tworzył odwód ogólny korpusu, wykorzystywany do wykonywania różnych zadań, głównie osłonowych.

Posiadając grupę artylerii przeciwlotniczej, korpus będzie w stanie po raz pierwszy samodzielnie osłonić główne elementy swego ugrupowania, a równocześnie wydatnie wzmocnić obronę przeciwlotniczą dywizji.

Nowa struktura organizacyjna korpusu zapewni również większe możliwości zabezpieczenia operacyjnego. Dotyczy to zwłaszcza zabezpieczenia inżynieryjno-saperskiego, chemicznego i tyłowego, rozpoznania, walki radioelektronicznej i maskowania.

Grupa walki radioelektronicznej korpusu przede wszystkim zapewni dywizjom dane z rozpoznania i informacje o celach dla prowadzenia walki radioelektronicznej.

Brygada inżynieryjno-saperska cały swój wysiłek skieruje na zabezpieczenie dywizji pierwszego rzutu korpusu poprzez przydzielenie im batalionów inżynieryjno-saperskich.

Brygada chemiczna /ABC/ będzie wykonywać przede wszystkim zadania na korzyść korpusu w zakresie rozpoznania skażeń oraz stawiania zasłon dymnych, natomiast na korzyść jednostek korpusnych - w zakresie odkażania i dezaktywacji.

Grupa żandarmerii polowej będzie wykorzystywana głównie do ochrony ważnych obiektów i elementów dowodzenia korpusu. Zadania te realizować będą także wydzielone pododdziały z brygady osłony /piechoty/.

Dowództwo tyłów korpusu przejmie w całości zadania w zakresie zaopatrywania, na przykład w amunicję, zapewniając jej dowóz do punktów amunicyjnych brygad, a nawet na stanowiska ogniowe artylerii bezpośredniego wsparcia.

Ponadto będzie ono w stanie przydzielić dywizjom po grupie zaopatrzenia.

Równoległe z opracowywaniem struktury "86" Dowództwo Szkolenia i Doktryn sił lądowych opracowało zmiany niektórych zasad prowadzenia działań bojowych.

W odniesieniu do europejskiego TW zmodyfikowane zasady, w przeciwieństwie do obecnie obowiązujących, dopuszczają możliwość użycia taktycznej broni jądrowej w ramach uderzenia uprzedzającego, a także wykonania pierwszego uderzenia jądrowego na podchodzące drugie rzuty armii przeciwnika, gdy znajdą się one w odległości około 90 km od linii styczności wojsk /granicy państwowej/.

Przyjęcie tych zasad oznacza możliwość rezygnacji z początkowego okresu działań konwencjonalnych i obniżenie progu użycia taktycznej broni jądrowej do czasu zerowego, ponieważ uderzenie jądrowe może być wykonane w momencie rozpoczęcia wojny, to jest gdy przeciwnik będzie znajdował się jeszcze na własnym terytorium.

Dotychczas obowiązujące w tym zakresie zasady przewidywały przejście do działań jądrowych w 8-10 dniu wojny w sytuacji włamania się przeciwnika w obronę wojsk NATO na głębokość 150 i więcej km.

Wprowadzone zostały także zmiany dotyczące określania głębokości zadań i rubieży położenia wojsk i obecnie mają one być określone czasem prowadzenia działań bojowych, a nie w jednostkach miar liniowych.

Na przykład głębokość zadania bliższego korpusu armijnego ma być mierzona wielkością terenu do zdobycia w ciągu 72 godzin walki, a następnego w ciągu 96 godzin walki. Głębokość zadań dywizji odpowiednio w ciągu 24 i 72 godzin, a brygady - w ciągu 12 i 24 godzin walki.

Równocześnie przyjęto jednakowe dla wojsk własnych i przeciwnika tempo natarcia wynoszące 30 km na dobę /dotychczas zgodnie z regulaminem tempo natarcia wojsk amerykańskich wynosiło 20-40 km na dobę, a w ostatnio przeprowadzanych ćwiczeniach: z użyciem broni jądrowej - 40 do 45 km na dobę, bez użycia broni jądrowej - 10 do 20 km na dobę/.

Zasady te nie mają jeszcze mocy obowiązującej, są one konsultowane z dowództwami sił zbrojnych państw NATO.

3. Dywizja "86" i jej możliwości bojowe /schemat nr 2/

Koncepcja struktury "86" zakłada istnienie dwóch typów dywizji "A" i "B". Dywizje typu "A", określane inaczej jako dywizje ciężkie - to dywizje pancerne i zmechanizowane, natomiast typu "B", określane jako dywizje lekkie - to dywizje piechoty, powietrznodesantowe i powietrznoszurmowe .

Dywizje typu "A" /ciężkie/, liczące około 20 000 żołnierzy, w swojej podstawowej strukturze zbliżone będą do obecnie istniejących. Składać się one będą z trzech sztabów brygad i samodzielnych batalionów, które z dywizyjnymi elementami wsparcia bojowego i logistycznego zostaną sformowane w brygady o różnym składzie w zależności od decyzji dowódcy dywizji i postawionego zadania bojowego.

W dywizji pancernej "86" będzie sześć batalionów czołgów i cztery bataliony zmechanizowane, razem dziesięć batalionów /dotychczas sześć batalionów czołgów i pięć batalionów zmechanizowanych, razem jedenaście/, natomiast w dywizji zmechanizowanej "86" - po pięć batalionów czołgów i zmechanizowanych, razem dziesięć batalionów /dotychczas sześć batalionów zmechanizowanych i pięć batalionów czołgów, razem jedenaście batalionów/.

W porównaniu do dotychczasowej struktury zasadniczo zmiany w dywizjach pancernych i zmechanizowanych "86" będą polegać na:

- ujednoczeniu struktury organizacyjnej sztabów;
- zorganizowaniu w składzie dywizji brygady śmigłowców /dotychczas był batalion lotniczy/, w której skład, oprócz śmigłowców przeciwpancernych /50 szt./, wejdą siły i środki rozpoznania ogólnowojskowego, wyposażone w 36 BWR M-3;
- wprowadzeniu do składu artylerii dywizji dywizjonu rozpoznania artyleryjskiego oraz sformowaniu dywizjonu artylerii mieszanej, mającego w swym uzbrojeniu 203,2 mm haubice i 227 mm 12 prowadnicowe wyrzutnie raketowe, równocześnie zwiększona zostanie w każdej baterii liczba haubic z 6 do 8 /w dywizjonie z 18 do 24/, a do dywizjonów haubic 155 mm zostaną wprowadzone przeciwpancerne pociski kierowane "COPPERHEAD" - po dwa pociski na działo /razem w dywizji - 144 pociski/;
- zreorganizowaniu struktury batalionów czołgów i zmechanizowanych, rozpoznawczych i dywizjonów artylerii przeciwlotniczej;
- skupieniu wszystkich sił i środków przeciwlotniczych w dywizjonie OPL;
- zreorganizowaniu pododdziałów przeciwpancernych;
- wprowadzeniu do składu tyłów dywizji trzech batalionów zabezpieczenia logistycznego brygad /po jednym na brygadę/;
- wzmocnieniu sił i środków walki radioelektronicznej;
- wprowadzeniu do składu dywizji pododdziałów obrony przeciwchemicznej /dywizje działające w Europie mają posiadać bataliony obrony przeciwchemicznej, a pozostałe - kompanie/.

W nowej strukturze bataliony czołgów i zmechanizowane przejdą z organizacji trójkowej na czwórkową, przy czym bataliony zostaną nieco zwiększone, natomiast kompanie zmniejszone. Nowe bataliony czołgów będą mieć w swoim składzie 58 czołgów M-1 "ABRAMS" /po 14 czołgów w każdej z czterech kompanii/, natomiast bataliony zmechanizowane - 54 bojowe wozy piechoty M-2 /po 13 w każdej z czterech kompanii/, 7 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 27 transporterów opancerzonych M-113, 12 samobieżnych wyrzutni pocisków przeciwpancernych TOW i 6 moździerzy 81 mm.

Dywizja piechoty "86" /obecnie w fazie prób i doświadczeń/ ma charakteryzować się wysoką manewrowością, dużą siłą ognia, głównie ppanc, wielostronnymi możliwościami działania oraz zdolnością do przetrzutu drogą powietrzną i wykorzystania jej w skali strategicznej. Podstawowa struktura dywizji piechoty będzie identyczna ze strukturą dywizji typu "A" /ciężkiej/. Wystąpią natomiast różnice w ilości i rodzaju uzbrojenia, sprzętu i wyposażenia poszczególnych oddziałów i pododdziałów dywizji. Na przykład dywizja piechoty ma posiadać osiem batalionów piechoty i dwa bataliony przeciwpancerne; w skład artylerii mają wchodzić trzy dywizjony haubic 155 mm /ciągnionych/, w każdym po 24 haubice i bateria 115 mm 45 prowadnicowych wyrzutni raketowych; brygada śmigłowców zostanie zwiększona o jedną kompanię śmigłowców transportowych; dywizjon artylerii przeciwlotniczej będzie miał tylko jedną baterię przeciwlotniczych pocisków raketowych, natomiast batalion saperów będzie rozbudowany z 3 do 5 kompanii saperów.

Dywizje typu "86" będą posiadały znacznie większą siłę uderzeniową w porównaniu z dywizjami stacjonującymi obecnie w RFN. Możliwości bojowe dywizji wzrosną o 40-50%, w tym możliwości ogniowe artylerii trzykrotnie, obrony przeciwpancernej o 70%, a obrony przeciwlotniczej o 30%.

Istotnym czynnikiem wzrostu ofensywności dywizji będzie wprowadzenie do uzbrojenia batalionów zmechanizowanych bojowych wozów piechoty M-2 "BRADLEY".

Uzbrojenie BWP M-2 - działko pokładowe kalibru 25 mm ze stabilizowaną lufą i pociski kierowane TOW - zapewnia warunki zwalczania celów opancerzonych z większych niż dotychczas odległości, zaś opancerzenie wozu lepiej chroni obsługę, nie ograniczając obserwacji ani możliwości prowadzenia ognia. Wzrosną możliwości zwalczania czołgów na dużych odległościach /3-4 km/ każdy z wozów bojowych ma mieć dwie wyrzutnie ppk TOW /jo - 6 pocisków dla jednej wyrzutni/.

Wprowadzenie do uzbrojenia BWP M-2 umożliwi po raz pierwszy prowadzenie walki bez spieszenia się oraz towarzyszenie w walce nowym czołgom M-1.

Możliwości ogniowe artylerii wzrosną przede wszystkim w wyniku wprowadzenia nowych rodzajów amunicji /50% ma stanowić amunicja zwykła, 40% amunicja o czterokrotnie zwiększonej sile działania i 10% - kierowana w końcowej fazie lotu/. Własnymi środkami dywizja będzie w stanie wykonać ogień powierzchniowy na około 790 ha, zdalnie ustawić zapory minowe na odcinku ok. 5400 m lub zwalczać jednocześnie 110 celów. Szerokie stosowanie przez dywizjon rozpoznania artyleryjskiego zautomatyzowanych systemów wykrywania, weryfikacji, przesyłania i kierowania ogniem pozwoli na równoczesne użycie artylerii bateriami i plutonami oraz szybką zmianę stanowisk ogniowych, co znacznie utrudni przeciwnikowi zwalczanie artylerii.

Znacznie wzrosną możliwości dywizji w zakresie zwalczania czołgów i innych opancerzonych wozów bojowych przeciwnika, szczególnie na dużych odległościach. Dywizja, dysponując 50 śmigłowcami przeciwpancernymi i ok. 400 wyrzutniami przeciwpancernych pocisków kierowanych zainstalowanymi na bojowych wozach piechoty M-2 i rozpoznawczych M-3, potencjalnie będzie w stanie prowadzić skuteczny ogień do 1200 czołgów i opancerzonych wozów bojowych na odległość do 2000 m, do 1120 na odległość 3750 m i do 350 na odległość do 6000 m.

Wzrosną również możliwości dywizji w zakresie obrony przeciwlotniczej nie tylko przez przeobrażanie w nowocześniejsze środki walki, ale także poprzez zgrupowanie wszystkich zespołów pocisków przeciwlotniczych STINGER w dywizjonie przeciwlotniczym, co umożliwi koncentrowanie obrony przeciwlotniczej na najważniejszych obiektach.

Możliwości bojowe dywizji, niezależnie od wzrostu siły bojowej jej organicznych oddziałów i pododdziałów, zostaną znacznie powiększone poprzez większy niż dotychczas przydział środków wsparcia i wzmocnienia /schemat nr 3/. Na przykład dywizja działająca na głównym kierunku natarcia lub obrony korpusu będzie mogła być wzmocniona brygadą piechoty /do 12 kompanii/, dywizjonem pocisków operacyjno-taktycznych "LANCE", 177 działami, wyrzutniami raketowymi i moździerzami, 347 środkami przeciwpancernymi i ok. 90 środkami przeciwlotniczymi. Tymi siłami i środkami dywizja będzie w stanie wykonać 25 raketowych i 40 artyleryjskich uderzeń jądrowych, razić ok. 1000 celów ruchomych /czołgów, bojowych wozów piechoty, transporterów opancerzonych/ i 260 celów stałych oraz zabezpieczyć osłonę przeciwlotniczą 45 obiektów.

Przewidywane wzmocnienie dywizji brygadą artylerii polowej wskazuje wyraźnie, że chociaż dywizja nie będzie posiadać w swym uzbrojeniu rakiet operacyjno-taktycznych, to działając w pierwszym rzucie korpusu, będzie z reguły decydować o ich użyciu.

4. Brygada dywizji zmechanizowanej /pancernej/ "86 "

Brygada w strukturze organizacyjnej dywizji "86" stanowi podstawowe, taktyczne ogniwo dowodzenia. W skład bojowej brygady, w zależności od przewidywanego zadania i sytuacji na polu walki, może wchodzić od 2 do 6 batalionów czołgów i zmechanizowanych wraz z odpowiednimi pododdziałami wsparcia bojowego i zabezpieczenia logistycznego.

Brygada pancerna w typowym składzie będzie posiadać dwa bataliony czołgów i batalion zmechanizowany, natomiast brygada zmechanizowana - dwa bataliony zmechanizowane i batalion czołgów.

Brygada pancerna /schemat nr 3/ będzie posiadać około 3900 żołnierzy. Jej ważniejsze uzbrojenie i sprzęt mogą stanowić: 116 czołgów M-1, 54 bojowych wozów piechoty M-2, 46 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 65 transporterów opancerzonych M-113A1, 12 samobieżnych wyrzutni ppk TOW M-901, 24 haubice 155 mm, 21 moździerzy 81 mm, 20 zespołów pocisków przeciwlotniczych STINGER, 16 wozów dowodzenia, około 290 samochodów i pojazdów specjalnych oraz około 650 różnego rodzaju radiostacji.

Brygada zmechanizowana /schemat nr 4/ będzie posiadać około 4200 żołnierzy. Jej ważniejsze uzbrojenie i sprzęt mogą stanowić: 58 czołgów M-1, 108 bojowych wozów piechoty M-2, 46 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 84 transportery opancerzone M-113A1, 24 samobieżne wyrzutnie ppk TOW M-901, 24 haubice 155 mm, 21 moździerzy 81 mm, 20 zespołów pocisków przeciwlotniczych STINGER, 28 wozów dowodzenia, około 300 samochodów i pojazdów specjalnych oraz około 600 różnego rodzaju radiostacji.

W skład każdej brygady, oprócz batalionów czołgów i zmechanizowanych wejdą: sztab i kompania dowodzenia, dywizjon haubic 155 mm, batalion wsparcia /pododdziały saperów rozpoznania, artylerii przeciwlotniczej i obrony przeciwchemicznej/ i batalion zabezpieczenia logistycznego /poddziały zaopatrywania, sanitarne i obsługi technicznej/.

Sztab i kompania dowodzenia brygady będzie liczyć 138 żołnierzy, w tym 17 oficerów i 121 podoficerów i szeregowców. Ważniejsze uzbrojenie i wyposażenie kompanii mogą stanowić: 6 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 2 transportery opancerzone M-113A1, 3 wozy dowodzenia M-577A1, 22 różnego rodzaju samochody specjalne, 12 radiostacji oraz wóz ewakuacyjny M-578.

Batalion czołgów będzie się składać z czterech kompanii czołgów /po trzy plutony każda/ i kompanii wsparcia /plutony: rozpoznawczy, moździerzy 81 mm, łączności, zaopatrywania, obsługi technicznej i medyczno-sanitarny/.

Stan osobowy batalionu czołgów będzie wynosić 580 żołnierzy. Ważniejsze uzbrojenie i sprzęt batalionu będą stanowić: 58 czołgów M-1, 7 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 6 moździerzy 81 mm, 8 transporterów opancerzonych M-113A1, 6 wozów dowodzenia M-577A1, 67 samochodów i pojazdów specjalnych oraz 230 różnego rodzaju radiostacji.

Struktura batalionu i jego siła ognia mają umożliwić mu prowadzenie natarcia na głównym kierunku brygady. Znajdująca się w batalionie kompania wsparcia ma zabezpieczać samodzielność batalionu, a nawet stwarzać możliwość do prowadzenia działań bojowych w oderwaniu od sił głównych brygady.

Batalion czołgów nie posiada w swoim składzie pododdziałów przeciwpancernych. Zwalczanie środków pancernych przeciwnika będą prowadzić głównie czołgi /każdy uzbrojony w armatę 105 mm/ oraz bojowe wozy rozpoznawcze M-3 /każdy uzbrojony w ppk TOW. Ponadto przewiduje się, że każdy batalion czołgów, działający na głównym kierunku, może być wzmocniony kompanią zmechanizowaną /14 wozów bojowych M-2/ oraz może być wspierany kompanią śmigłowców z dywizyjnej brygady śmigłowców przeciwpancernych /7 śmigłowców AH-1S, każdy uzbrojony w 8 wyrzutni ppk TOW; w miarę dostaw śmigłowców AH-64 uzbrojonych w 16 wyrzutni ppk HELLFIRE będą one wprowadzane w miejsce AH-1S/.

W wypadku prowadzenia obrony ruchowej i aktywnej batalion czołgów może być wzmocniony 1-2 kompaniami zmechanizowanymi, kompanią przeciwpancerną TOW i baterią artylerii 155 mm. W tym wypadku siły te będą tworzyć batalionowe zgrupowanie bojowe, dowodzone przez dowódcę batalionu.

Wprowadzając czwórkowy model organizacyjny batalionu czołgów, amerykańscy teoretycy wojskowi wyszli z założenia, że batalion podczas działań zaczepnych na głównym kierunku uderzenia powinien być ugrupowany w dwóch rzutach z odwodem: w pierwszym rzucie powinien mieć dwie kompanie, w drugim jedną i w odwodzie jedną kompanię czołgów. Natomiast działając na kierunku pomocniczym może nacierać na dwóch kierunkach i być ugrupowany na każdym w dwa rzuty. Ponadto twierdzą oni, że czwórkowy model organizacyjny batalionu czołgów stwarza warunki do prowadzenia działań na dużą głębokość, zapewnia ich ciągłość oraz rozczłonkowanie, co zmniejsza niebezpieczeństwo obezwładnienia batalionu uderzeniami jądrowymi.

Batalion zmechanizowany - składać się będzie z czterech kompanii zmechanizowanych po trzy plutony zmechanizowane każda, kompanii przeciwpancernej po cztery plutony przeciwpancerne i kompanii wsparcia mającej w swoim składzie plutony: rozpoznawczy, moździerz 81 mm, zaopatrywania, obsługi technicznej i medyczno-sanitarny.

Stan osobowy batalionu zmechanizowanego będzie wynosić 869 żołnierzy. Ważniejsze uzbrojenie i sprzęt batalionu będą stanowić: 54 bojowe wozy piechoty M-2, 12 samobieżnych wyrzutni ppk TOW, 7 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 6 moździerzy 81 mm, 27 transporterów opancerzonych M-113A1, 82 samochody i pojazdy specjalne oraz 173 różnego rodzaju radiostacji.

W obronie batalione zmechanizowane z reguły przyjmować będą na siebie jej główny wysiłek. Natomiast w natarciu na kierunek głównego uderzenia, odpierania lub wykonywania kontrataków, a także prowadzenia obrony w rejonie głównego wysiłku batalion zmechanizowany może być wzmocniony kompanią czołgów, baterią artylerii 155 mm oraz wsparty kompanią śmigłowców przeciwpancernych.

5. Brygada śmigłowców przeciwpancernych dywizji "86" /schemat nr 5/

Zgodnie z założeniami dowództwa amerykańskich sił lądowych brygada śmigłowców DZ /DPanc/ "86" będzie realizować zadania w zakresie obserwacji i rozpoznania pola walki /w tym elektronicznego/, zwalczania czołgów i innych środków pancernych przeciwnika, zabezpieczenia w rejonie działań dywizji transportu powietrznego jej sił i środków oraz prowadzenia działań opóźniających, osłonowych itp.

Stan osobowy brygady ma wynosić 2022 żołnierzy. Ważniejsze uzbrojenie i sprzęt bojowy brygady to: 146 śmigłowców /w tym 50 szturmowych AH-1G, 48 rozpoznawczych i obserwacyjnych OH-6A i OH-58C, 30 wielozadaniowych UH-60A, 12 walki radioelektronicznej EH-60A i EH-60B oraz 6 transportowych CH-47/; 41 bojowych wozów rozpoznawczych M-3; 9 transporterów M-113A1; 9 moździerzy 81 mm, 9 wozów dowodzenia M-577A1, 24 radiolokatory, 22 różnego rodzaju radiostacje oraz 260 samochodów i pojazdów specjalnych.

W skład brygady śmigłowców ppanc "86" wejdą: sztab i kompania dowodzenia, dwa bataliony śmigłowców ppanc, batalion wsparcia i batalion rozpoznawczy.

Sztab i kompania dowodzenia brygady będzie liczyć łącznie 112 żołnierzy, w tym 20 oficerów i 92 podoficerów i szeregowców. W dyspozycji sztabu znajdzie się jeden wóz dowodzenia M-577A1.

Batalion śmigłowców ppanc jest podstawową jednostką bojową brygady. Przeznaczony jest do bezpośredniego wsparcia pododdziałów dywizji poprzez wykonywanie szybkich, manewrowych i zaskakujących uderzeń ogniowych z powietrza na siły główne skrzydła i tyły przeciwnika.

W skład batalionu śmigłowców ppanc wejdą: trzy kompanie śmigłowców ppanc /każda w składzie: 38 żołnierzy, 7 śmigłowców AH-1S i 40H-58C/ oraz kompania dowodzenia i obsługi /146 żołnierzy, 3 śmigłowce UH-60A i 1 OH-6A/.

Stan osobowy batalionu - 261 żołnierzy, główne uzbrojenie - 37 śmigłowców, w tym: 21 ppanc AH-1S /mają być zastąpione śmigłowcami AH-64/, 13 obserwacyjnych i rozpoznawczych OH-6A i OH-58C oraz 3 wielozadaniowe UH-60A.

Batalion będzie w stanie wykonywać jednorazowy atak całością sił i ponawiać go po uzupełnieniu uzbrojenia i paliwa lub prowadzić atak ciągle kompaniami /jedną kompania w ataku, druga - w toku odtwarzania gotowości bojowej, trzecia - w trakcie lotu do rejonu ataku/. W działaniach obronnych batalion będzie wykonywać podobne zadania jak w natarciu z tym, że działania jego pododdziałów będą skierowane w większej mierze na osłonę luk i skrzydeł wojsk własnych oraz prowadzenie rozpoznania pola walki w celu wykrycia zamiaru przeciwnika.

Batalion wsparcia jest przeznaczony do zabezpieczenia przerzutu desantów taktycznych, transportu powietrznego pododdziałów w ramach wykonywanego manewru dywizji, transportu broni, paliwa i zaopatrzenia materiałowego, ewakuacji rannych, obsługi technicznej sprzętu lotniczego oraz prowadzenia walki radioelektronicznej.

W skład batalionu wsparcia wejdą: sztab i kompania dowodzenia /143 żołnierzy, jeden wóz dowodzenia M-577A1/, kompania wsparcia bojowego /146 żołnierzy, 15 śmigłowców UH-60A/, kompania wsparcia ogólnego /136 żołnierzy, 10 śmigłowców OH-6A, 6 UH-60A i 6CH-47/, kompania walki radioelektronicznej /115 żołnierzy, 6 śmigłowców EH-60A i 6 EH-60B/ oraz kompania obsługi technicznej sprzętu lotniczego /241 żołnierzy, 2 śmigłowce UH-60A/.

Batalion wsparcia będzie w stanie siłami kompanii wsparcia ogólnego przerzucić jednorazowo desant taktyczny w sile kompanii piechoty na głębokość 35-40 km. Zadania transportu broni, amunicji, paliw, ewakuacji rannych, sprzętu itp. będą realizowane również siłami kompanii wsparcia ogólnego. Kompania walki radioelektronicznej będzie ściśle współdziałać z dywizyjnym batalionem walki radioelektronicznej i w zależności od sytuacji może być podporządkowana mu pod względem operacyjnym.

Batalion rozpoznawczy przeznaczony jest do prowadzenia rozpoznania powietrznego i naziemnego przeciwnika, a także w miarę swych możliwości zwalczania jego sił i środków.

W skład batalionu rozpoznawczego wejdą: sztab i kompania dowodzenia /285 żołnierzy, 1 śmigłowiec UH-60A, 2 bojowe wozy rozpoznawcze M-3, 3 transportery M-113A1, 9 pojazdów rozpoznania chemicznego, 13 motocykli i wóz dowodzenia M-577A1/, dwie kompanie rozpoznawcze /każda - 106 żołnierzy, 19 bojowych wozów rozpoznawczych M-3, 3 moździerze 81 mm na transporterach M-113/ oraz dwie kompanie rozpoznania powietrznego /każda - 35 żołnierzy, 4 śmigłowce AH-1S i 6 OH-58/.

Batalion rozpoznawczy będzie skupiać w sobie zasadnicze siły i środki rozpoznania dywizji i będzie głównym realizatorem zadań w zakresie rozpoznania naziemnego i powietrznego. Oprócz prowadzenia rozpoznania batalion będzie w stanie zwalczać wykryte cele w ugrupowaniu przeciwnika /do realizacji tego przewidzianych jest 8 śmigłowców ppanc AH-1S oraz ppk TOW zainstalowane na BWR M-3/.

Batalion działać będzie w sposób zdecentralizowany, jego sztab, kompania dowodzenia i kompanie rozpoznania powietrznego będą rozmieszczone w rejonie odwodów specjalnych, najczęściej w pobliżu SD dywizji, natomiast kompanie rozpoznania naziemnego, pluton obserwacji i nadzorowania pola walki /z kompanii dowodzenia batalionu/ oraz pluton rozpoznania chemicznego działać będą przed przednim skrajem na kierunkach pierwszorzutowych brygad.

Rozmieszczenie pozostałych pododdziałów brygady śmigłowców ppanc zależy w decydującej mierze od sytuacji na polu walki, terenu, możliwości zabezpieczenia w paliwo, amunicję, obsługi technicznej i obrony przeciwlotniczej. Zazwyczaj będzie się je rozmieszczać w rejonie odwodów specjalnych lub tyłów dywizji, a w czasie pościgu - jak najbliżej czołowych oddziałów prowadzących pościg.

II. ZMIANY W ORGANIZACJI, WYPOSAŻENIU I TAKTYCE DZIAŁANIA ZWIĄZKÓW TAKTYCZNYCH RFN

1. Sprzęt bojowy

Na podstawie przeprowadzonych badań i doświadczeń ze znajdującym się obecnie w wyposażeniu sprzętem bojowym oraz konstruowanym od nowa dowództwo sił lądowych RFN sprecyzowało wymagania taktyczno-techniczne w stosunku do poszczególnych rodzajów sprzętu oraz określiło wysokość zapotrzebowań.

Czołgi trzeciej generacji. Wozy te, w porównaniu z czołgami LEOPARD-2, które w latach dziewięćdziesiątych będą stanowić około 50% ogólnego stanu sprzętu pancernego /1800 sztuk/, mają zapewnić załogom lepsze właściwości ochronne, a poprzez usprawnienia techniczne być prostrze w obsłudze; ich manewrowość ma być zbliżona do czołgu LEOPARD-2. W dalszym ciągu mają też być prowadzone doświadczenia zmierzające do zmniejszenia załogi czołgu do 3 żołnierzy oraz do opracowania amunicji czołgowej przeznaczonej do zwalczania śmigłowców bojowych przeciwnika. Zapotrzebowanie na czołgi trzeciej generacji zmniejszono z 2095 sztuk do 1800 sztuk.

Bojowe wozy piechoty. Mają być uzbrojone w 25 mm działko z amunicją przeciwpancerną o dużej donośności. Będą przewozić w dalszym ciągu 10 żołnierzy /dowódca drużyny, zastępca dowódcy drużyny, celowniczy działka i 7 strzelców - w tym celowniczy pancernicy o zasięgu ognia do 300 m/. Wynika z tego, że nie przewiduje się zwiększenia stanów osobowych w pododdziałach zmechanizowanych. Część BWP MARDER znajdujących się w wyposażeniu pododdziałów zmechanizowanych ma być zmodernizowana i przebrojona w 25 mm działko. Prawdopodobnie BWP MARDER będzie, po zmodernizowaniu, podstawowym środkiem walki w latach dziewięćdziesiątych.

Wozy bojowe /transportery opancerzone/uzbrojone w ppk o zasięgu ognia do 2000 m. Ze względu na zwiększenie masy tych wozów z 30 do 40 ton zrezygnowano z pierwotnych planów budowania ich na podwoziu kołowym. Mają być kontynuowane próby zastąpienia ppk samobieźnymi działami przeciwpancernymi 120 mm. Zdaniem specjalistów wojskowych podkalibrowy pocisk z rdzeniem stalowym działka przeciwpancernego posiada większe możliwości przebicia wielowarstwowego pancerza niż kumulacyjny przeciwpancerny pocisk kierowany.

Wozy bojowe /transportery opancerzone/ uzbrojone w 35 mm działko przeciwlotnicze. Czterokrotnie wyższa cena od pierwotnie zakładanej oraz zmiana zadań na polu walki spowodowały zmniejszenie zapotrzebowania na nie z 2900 do 340 sztuk. Głównym ich przeznaczeniem ma być zwalczanie śmigłowców bojowych przeciwnika na odległość do 4000 m. Przewiduje się wprowadzenie ich do uzbrojenia kompanii przeciwpancernych i do zwalczania śmigłowców. Wozy te mają być wyposażone w urządzenia wykrywające, określające położenie celu powietrznego, jak i kierowania ogniem.

Zachodni Niemcy specjaliści wojskowi, przewidując dalszy rozwój uzbrojenia śmigłowców bojowych państw UW umożliwiającą prowadzenie ognia na odległość do 5000 m i więcej, uznali za konieczne poszukiwanie nowych środków bojowych do walki ze śmigłowcami.

Planują więc wprowadzenie do uzbrojenia między innymi przeciwlotniczych pocisków STINGER, zamontowanych na podnoszonych platformach lub kombinacji uzbrojenia - 35 mm działka z raketowymi środkami zwalczania celów nisko lecących albo też przeciwpancernych pocisków kierowanych z raketowymi środkami zwalczania celów nisko lecących. Rozważana jest także możliwość uzbrojenia wozów bojowych w 75 mm działko z amunicją wyposażoną w zapalnik zbliżeniowy.

Raketowe niszczyciele czołgów /o zasięgu ognia do 4000 m/

Zdecydowano kontynuować doświadczenia z zamontowaną na wozie bojowym, podnoszoną na wysokość 12-15 m - platformą, na której znajdowałaby się wyrzutnia ppk. Właściwości te, zdaniem specjalistów wojskowych, utrudnią ich wykrycie i zniszczenie oraz umożliwią ich wykorzystanie w terenie, pociętym, pagórkowatym, jak i zabudowanym.

2. Nowe struktury organizacyjne

Dowództwo zachodnioniemieckich sił lądowych zrezygnowało z planów reorganizacji wojsk operacyjnych w latach dziewięćdziesiątych i wprowadzenia nowej struktury organizacyjnej tzw. ciężkich, średnich i lekkich dywizji i brygad /ciężka brygada miała posiadać 160 czołgów, 28 transporterów opancerzonych i 32 środki przeciwpancerne; średnia brygada odpowiednio - 79, 73 i 62, a lekka brygada - 52, 88 i 72/, pozostając - w oparciu o strukturę "80" - przy dwóch dotychczas istniejących typach dywizji, tj. zmechanizowanej i pancerniej /po odpowiednim udoskonaleniu ich struktury organizacyjnej/. Znaczny wpływ na powzięcie takiej decyzji miało ograniczenie programu rozwoju i wprowadzenia do uzbrojenia wojsk operacyjnych nowej techniki bojowej.

Ostatnio wydane wytyczne dowództwa sił lądowych przewidują utrzymanie w wojskach operacyjnych dotychczasowej liczby brygad - 33 /oprócz trzech powietrznodesantowych - zmieniając jednocześnie liczbę poszczególnych rodzajów brygad/, w tym: piętnaście brygad pancernych i osiemnaście zmechanizowanych /w strukturze "80" - siedemnaście brygad pancernych i piętnaście brygad zmechanizowanych i jedna piechoty górskiej/ oraz dotychczasowej liczby dywizji, w tym: cztery pancerne i siedem zmechanizowanych /w strukturze "80" - sześć dywizji pancernych, cztery zmechanizowane i jedna piechoty górskiej/.

Oprócz zmniejszenia liczby dywizji i brygad pancernych /po dwie/ zamierza się przeprowadzić w brygadzie następujące zmiany:

- zorganizować kompanię przeciwpancerną i zwalczania śmigłowców podporządkowaną decy brygady;

- utrzymać bataliony w składzie czterech kompanii bojowych oraz wyposażać każdą kompanię zmechanizowaną w siedem BWP i cztery wozy bojowe uzbrojone w ppk /o zasięgu ognia do 2000 m/.

W batalionie czołgów typu "80" jest 41 czołgów, a w batalionie czołgów lat 90. ma ich być 53.

W ten sposób zamierza się usunąć słabe strony struktury "80" polegające na zmniejszeniu liczby czołgów w batalionie czołgów, braku etatowych środków do zwalczania śmigłowców bojowych przeciwnika, jak też "przeładowaniu" w środki walki BWP HARDER. Nie przewiduje się zorganizowania w batalionie czołgów kompanii moździerzy.

Planowana struktura organizacyjna brygady pancernej lat 90. - schemat nr 6, brygady zmechanizowanej - schemat nr 7..

3. Wykorzystanie dywizyjnych batalionów piechoty zmotoryzowanej

W ramach reorganizacji sił lądowych RFN do struktury "80" dowództwo BUNDESWEHRY powzięło decyzję o zwiększeniu liczby pododdziałów piechoty zmotoryzowanej. Stosownie do tego sformowano w dywizjach po dwa bataliony piechoty zmotoryzowanej /skadrowane/.

W celu wypracowania zasad użycia pododdziałów piechoty zmotoryzowanej i określenia koncepcji dalszego ich rozwoju prowadzi się doświadczenia w zakresie ich użycia w różnych rodzajach działań bojowych. Doświadczenia te są prowadzone z uwzględnieniem przewidywanego charakteru przyszłej wojny w Europie Środkowej, wpływu warunków topograficznych tego obszaru na sposób prowadzenia działań bojowych oraz wniosków z różnych wojen lokalnych.

Analizując warunki geograficzno-fizyczne ŚE TDW, zachodnioniemieccy specjaliści wojskowi oceniają, że około 40% powierzchni tego teatru jest pokryte lasami i rejonami zabudowanymi /miasta i miejscowości/. Pokrycie terenu w tych rejonach będzie ograniczać zasięg ognia, obserwację oraz możliwości manewru siłami i środkami na polu walki; wymaga także zwiększonego wysiłku fizycznego i psychicznego. Z drugiej zaś strony będzie ułatwiać przygotowanie różnego rodzaju zapór, jak też maskowanie wojsk.

Na przykład na powierzchni około 45% terytorium RFN warunki terenowe umożliwiają prowadzenie ognia na wprost na odległość do 500 m, na 17% - do 1500 m, na 10% - ponad 2000 m, a tylko na 6% - powyżej 2500 m. Na powierzchni zaś około 300 km² znajduje się od 25 do 40 miejscowości.

Biorąc powyższe pod uwagę wojska pancerne i zmechanizowane, zdaniem specjalistów wojskowych BUNDESWEHRY, mogą wprawdzie prowadzić działania bojowe w tych rejonach, ale nie w pełni będą wykorzystywać

takie swoje atuty, jak wysoka manewrowość i możliwości taktyczno-techniczne środków ogniowych. Zatem uważa się, że do prowadzenia działań bojowych w tych rejonach powinna być użyta piechota zmotoryzowana, uzbrojona w środki ogniowe o zmniejszonym zasięgu ognia. Piechota może być wykorzystywana zarówno w natarciu, jak i obronie, zaś jej użycie do prowadzenia działań opóźniających będzie możliwe dopiero po otrzymaniu wzmocnienia.

W natarciu - piechota zmotoryzowana powinna być używana przede wszystkim do prowadzenia działań w terenie zabudowanym, zalesionym lub silnie pociętym. Za szczególnie celowe uważa się użycie piechoty zmotoryzowanej w nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności, a także w natarciu połączonym z forsowaniem przeszkody wodnej /w tych warunkach musi jednak otrzymać płytsze zadanie/.

Marsz do rubieży rozwinięcia pododdziały piechoty zmotoryzowanej powinny wykonywać na środkach transportowych, zaś spieszenie pododdziałów powinno nastąpić z uwzględnieniem wcześniej rozpoznanych warunków terenowych i położenia wojsk. Rejon spieszenia powinien znajdować się przed linią wyjściową /rubieżą ataku/, jednakże w terenie silnie osłoniętym może się znajdować na tej linii lub bliżej przedniego skraju obrony przeciwnika. W zasadzie linia wyjściowa dla pododdziałów piechoty zmotoryzowanej powinna znajdować się 2-3 km przed przednim skrajem obrony przeciwnika.

Podczas ataku pododdziały piechoty zmotoryzowanej powinny skrycie zbliżyć się do przedniego skraju obrony przeciwnika, w wąskim, głęboko urzutowanym ugrupowaniu bojowym i włączyć się w jego ugrupowanie na określonych odcinkach lub przenikać w nie - w całym pasie natarcia.

W czasie przenikania w ugrupowanie bojowe przeciwnika piechota zmotoryzowana nie powinna używać broni ręcznej do czasu wykrycia ataku, a jej wsparcie, w tym zwłaszcza ppk MILAN, powinno być ograniczone.

Analizując użycie ppk MILAN, eksperci BUNDESWEHRY uważają, że obsługa tych wyrzutni powinny przesuwać się skokami /od rubieży do rubieży/ za nacierającymi pododdziałami piechoty, zwalczać cele opancerzone, a także osłaniać ogniem skrzydła nacierających pododdziałów.

W obronie piechota zmotoryzowana przede wszystkim powinna być używana w terenie pociętym, w lasach, w miejscowościach, a także do obrony przeszkody wodnej. /Użycie w tym terenie pododdziałów piechoty zmotoryzowanej jest znacznie korzystniejsze w porównaniu ze spieszonymi pododdziałami zmechanizowanymi ze względu na większą liczbę żołnierzy, którzy mogą obsadzić przedni skraj obrony/.

Pododdziały piechoty zmotoryzowanej, z uwagi na to, że nie posiadają w uzbrojeniu wozów bojowych, powinny prowadzić obronę z wykorzy-

etaniem rozbudowanych pod względem inżynieryjnym stanowisk obronnych znajdujących się na przednim skraju. Stanowiska te mogą być rozmieszczone z gęstością 0,5-1 stanowiska na 100 m² bronionej powierzchni.

Z każdego stanowiska może prowadzić ogień na wprost od 3 do 6 środków ogniowych typu ppk MILAN. Ma to umożliwić niszczenie celów opancerzonych przeciwnika na różnych kierunkach bez potrzeby zmiany stanowisk ogniowych.

Pododdziały piechoty zmotoryzowanej nie będą dysponować wystarczającą ilością czasu na organizację obrony ani też odpowiednimi siłami i środkami do inżynieryjnej rozbudowy stanowisk obronnych, zwłaszcza znajdujących się w głębi. Dlatego też wycofanie piechoty ze stanowisk obronnych znajdujących się na przednim skraju obrony naruszyłoby przede wszystkim trwałość systemu obrony i zmniejszyłoby odporność na ogień przeciwnika. Stąd też panuje pogląd, że piechota nie powinna się wycofywać z przedniego skraju obrony nawet w sytuacji grożącej jej okrążeniem przez przeciwnika.

Zorganizowanie i przygotowanie działań bojowych w miejscowościach będzie wymagać dłuższego czasu. Działania te charakteryzować się będą tym, że mogą być prowadzone w oddzielnych, izolowanych od siebie rejonach, a ich przebieg będzie zależał od wielkości miejscowości i typu zabudowań.

W działaniach tych powinna być używana przede wszystkim broń strzelecka, wykorzystanie bowiem broni ciężkiej będzie utrudnione; szeroko powinny być stosowane różnego rodzaju zapory i zagrody kanalizujące ruch przeciwnika.

Jednakże nie wyklucza się konieczności wspierania piechoty zmotoryzowanej przez ciężkie środki ogniowe.

Ocenia się również, że ograniczenie zasięgu obserwacji i przeszkody w łączności mogą utrudniać scentralizowane dowodzenie oraz współdziałanie piechoty ze wspierającymi ją środkami ogniowymi.

Pododdziały piechoty zmotoryzowanej powinny być w zasadzie ugrupowane w jednym rzucie z odwodem. Odwody te będą z reguły rozmieszczone na małej głębokości i używane do blokowania włamującego się przeciwnika lub odzyskania opanowanych przez niego obiektów. W sprzyjających zaś warunkach mogą być użyte do wykonania kontrataków z ograniczonym celem.

W czasie prowadzenia działań bojowych w terenie zalesionym, w zależności od wielkości lasu i jego gęstości, będą ograniczone: manewrowość, zasięg obserwacji i pola ognia; utrudnione będzie dowodzenie i współdziałanie. Ograniczy to możliwość wspierania pododdziałów piechoty zmotoryzowanej przez ciężkie środki ogniowe.

W wypadku zaś użycia przez przeciwnika broni masowego rażenia spotęgują się skutki tego uderzenia.

Z drugiej zaś strony teren zalesiony będzie zapewniał lepszą osłonę przed rozpoznaniem powietrznym i naziemnym, a także chronił przed działaniem pocisków rozpryskowych i samonaprowadzających się na cel.

W terenie zalesionym batalion piechoty zmotoryzowanej powinien zdanien specjalistów wojskowych BUNDESWEHRY, prowadzić działania bojowe w pasie do 3 km.

Ze względu na trudności w wykonywaniu manewru siłami i środkami zachodni Niemcy specjaliści uważają, że w działaniach bojowych prowadzonych w terenie zalesionym większość sił powinno się wyznaczać do pierwszego rzutu, a odwód używać do blokowania włamującego się przeciwnika lub też wzmocnienia sił w rejonie głównego wysiłku obrony.

4. Zmiany numeracji oddziałów i pododdziałów sił lądowych

Równoległe z wprowadzeniem w siłach lądowych RFN nowej struktury organizacyjnej typu "80" dokonano zmian dotychczasowej numeracji oddziałów i pododdziałów. Nowa numeracja ma zapewnić lepszą standaryzację dowodzenia i umożliwić zastosowanie zautomatyzowanego systemu meldunkowego.

Na szczeblu dywizji numeracja brygad pozostaje według dotychczasowych zasad: np. w 1DPanc - 1BZ, 2 i 3BPanc, w 11DZ - 31 i 32BZ, 33 BPanc. Oddziały podporządkowane dowódcy dywizji otrzymały numer dywizji i cyfry od 1 do 8, z tym, że bataliony piechoty zmotoryzowanej cyfrę 6 i 7, a batalion ochrony cyfrę 8; np. nowa numeracja pododdziałów w 1DZ przedstawia się następująco: 11, 12, 13, 14, 15 batalion zapasowy, 16 i 17 batalion piechoty zmotoryzowanej i 18 batalion ochrony. Zmieniono również numerację dywizjonu rozpoznania artyleryjskiego, wchodzącego w skład pułku artylerii mieszanej. Otrzymał on numer składający się z numeru pułku i cyfry 3; np. dywizjonom 1 pam nadano numery: 11dam, 12dar i 13dra.

Na szczeblu brygady bataliony bojowe otrzymały numer składający się z numeru brygady i cyfry od 1 do 5; z tym, że w brygadzie zmechanizowanej cyfrę 1 otrzymał mieszany batalion zmechanizowany, cyfry 2 i 3 otrzymały bataliony zmechanizowane, 4 - batalion czołgów, a 5 - dywizjon artylerii; np. w 1BZ występuje obecnie numeracja: 11mbz, 12 i 13bz, 14bcz, 15da; w brygadzie pancernej cyfrę 1 otrzymał mieszany batalion czołgów, cyfrę 2 - batalion zmechanizowany, cyfrę 3 i 4 - bataliony czołgów, a cyfrę 5 - dywizjon artylerii; np. nowa numeracja batalionów w 2BPanc jest następująca: 21mbcz, 22bz, 23 i 24bcz, 25da.

Samodzielne kompanie brygady otrzymały numer składający się z numeru brygady i cyfry "0", z wyjątkiem kompanii dowodzenia, która posiada numer brygady; np. w 1BZ występuje obecnie 1 kompania dowodzenia, 10 kompania saperów, 10 kompania przeciwpancerna, 10 kompania zaopatrzenia i 10 kompania remontowa.

III. ZMIANY W 1KA WIELKIEJ BRYTANII

Dowództwo brytyjskich sił lądowych odstąpiło od utrzymywania w dywizjach pancernych 3AR nie zdających w praktyce egzaminu sztucznych formacji - zgrupowań taktycznych - jakie miały być formowane z oddziałów dywizji na czas ćwiczeń lub wojny i postanowiło ponownie wprowadzić do ich struktury brygady, rozwiązane w ramach reorganizacji rozpoczętej w 1974 f.

W miejsce rozwiązanych sztabów zgrupowań taktycznych w każdej DPanc zostały sformowane dwa sztaby brygad:

- w 1DPanc - 7 i 22BPanc;
- w 2DPanc - 4 i 12BPanc;
- w 3DPanc - 6 i 33BPanc;
- w 4DPanc - 11 i 20BPanc.

W składzie brygad z reguły będą występować: pcz, jeden - dwa bz, kompania rozpoznawcza, jedna - dwie baterie hb 105 mm oraz pododdziały zabezpieczenia i obsługi.

Wprowadzenie sztabów brygad do struktury organizacyjnej wpłynęło na podniesienie stanu gotowości bojowej 1KA w czasie pokoju oraz znacznie usprawnić operatywność i zwiększyć elastyczność dowodzenia oddziałami i pododdziałami dywizji w działaniach bojowych.

Natomiast na szczeblu korpusu korpusna grupa piechoty /5GP/ została przemianowana na 24BZ. Generalnie organiczne oddziały 5GP weszły w skład nowo zorganizowanej brygady. Jako nowy element został włączony do niej pułk czołgów /74 czołgi CHIEFTAIN/, a na miejsce rozpoznawczego pułku pancernego została wprowadzona do brygady kompania rozpoznawcza, uzbrojona w 16 czołgów lekkich.

IV. KIERUNKI ROZWOJU ROZPOZNANIA W SIŁACH ZBROJNYCH NATO

1. Rodzaje i podział rozpoznania

W zależności od szczebla dowodzenia w siłach zbrojnych NATO różni się rozpoznanie strategiczne i taktyczne. Jednak granice podziału na te dwa rodzaje rozpoznania nie są sztywno ustalone. Na przykład w siłach zbrojnych RFN występuje rozpoznanie strategiczne, operacyjne i obserwacja pola walki. Rozpoznanie operacyjne realizowane jest od szczebla dywizji, tym samym można je przyjmować jako rozpoznanie taktyczno-operacyjne.

Ze względu na rodzaj rozpoznania dzieli się na: kosmiczne, naziemne, powietrzne, morskie, radioelektroniczne, specjalne i agenturalne.

Natomiast w zakresie użycia sił i środków rozpoznania rozróżnia się rozpoznanie sytuacji i rozpoznanie celów.

Rozpoznanie sytuacji polega na śledzeniu ważnych rejonów i szlaków komunikacyjnych. W najbliższej przyszłości będzie ono prowadzone:

- przez dywizję sił lądowych na odległościach od 10 do 50-70 km;
- przez korpus armijny na odległościach od 50 do 250-300 km;
- przez lotnictwo taktyczne do 1000 km.

Udział rozpoznania sytuacji w ogólnym wysiłku rozpoznania sił zbrojnych NATO jest różny i uzależniony od sytuacji i postawionych zadań. Przyjmuje się, że na głębokości do 50 km powinno ono wynosić około 50% i na większych głębokościach do 90% ogólnego wysiłku rozpoznania.

Rozpoznanie celów polega na wykrywaniu i identyfikowaniu obiektów do zwalczania, w tym głównie środków przenoszenia broni jądrowej i innych celów opłacalnych do uderzeń bronią jądrową.

W siłach lądowych główny wysiłek rozpoznania celów skupiony jest na głębokościach taktycznych. Na głębokości do 10 km może wynosić do 40%, od 10 do 50 km - 50%, a na większych odległościach około 10% ogólnego wysiłku rozpoznania celów.

W siłach powietrznych udział rozpoznania jest różny i zależy od rozwoju sytuacji bojowej, wyników rozpoznania sytuacji i głównych zadań lotnictwa taktycznego w operacji powietrznej.

2. Ogólne kierunki rozwoju rozpoznania w siłach zbrojnych NATO

W siłach zbrojnych NATO pewne, dokładne i szybkie rozpoznanie ma stworzyć warunki optymalnego wykorzystania wzrastających możliwości operacyjnych i bojowych wojsk oraz systemów broni charakteryzujących się coraz większą skutecznością, celnością i krótkim czasem reakcji. W związku z tym w planach rozwoju sił i środków rozpoznania dowództwo NATO przewiduje:

a/ szerokie wprowadzanie do wojsk sprzętu radioelektronicznego i optronicznego. Środki rozpoznania radioelektronicznego charakteryzują się dużą głębokością rozpoznania, wysoką dokładnością i szybką dostępnością uzyskanych danych. Rozpoznanie radioelektroniczne prowadzone będzie w coraz większym zakresie z kosmosu i powietrza. Dzięki nowym środkom rozpoznania i nowym lub zmodernizowanym ich nosicielom powstaną większe możliwości prowadzenia zarówno rozpoznania sytuacji, jak i celów;

b/ rozszerzenie zakresu prowadzenia rozpoznania potencjalnego przeciwnika już w okresie pokoju i napięć w sytuacji międzynarodowej. Pozwolić na to mają przede wszystkim nowoczesne środki rozpoznania dostarczające danych o dużej dokładności, bez potrzeby naruszania przestrzeni powietrznej, wód terytorialnych czy terytoriów państw Układu Warszawskiego;

c/ rozszerzenie zakresu zadań wojsk rozpoznawczych, to znaczy oprócz prowadzenia rozpoznania będą one realizować i inne zadania, np. prowadzić walkę zbrojną;

d/ coraz ściślejszą integrację sił i środków rozpoznania z jednostkami bojowymi, na których koryść prowadzą one rozpoznanie celów. Siły te, które zarazem zabezpieczają potrzeby dowodzenia głównie w zakresie oceny sytuacji, mają w przyszłości przejść na nowe struktury organizacyjne;

e/ rozszerzenie możliwości oceny rezultatów rozpoznania wynikające z przyspieszenia procesu przetwarzania i ich dostarczania do zainteresowanych organów. W tym celu w coraz szerszym zakresie wykorzystuje się zautomatyzowane systemy opracowywania, przekazywania i zobrazowania danych. Ponadto często łączy się systemy rozpoznawcze z systemami kierowania ogniem i bronią lub wykorzystuje się je równocześnie jako zintegrowane systemy kierowania ogniem, naprowadzania czy zakłócania.

f/ nieprzerwany rozwój jakościowo nowych technologii i środków rozpoznania oraz oceny sytuacji, począwszy od promów kosmicznych aż do automatycznych czujników naziemnych włącznie.

3. Kierunki rozwoju rozpoznania w siłach lądowych i powietrznych NATO

We wszystkich rodzajach sił zbrojnych NATO zwiększany jest udział rozpoznania radioelektronicznego, a niektóre rodzaje wojsk nie tylko zwiększają możliwości prowadzenia rozpoznania celów, lecz także rozszerzają możliwość partycypowania w rozpoznaniu sytuacji. Dotyczy to szczególnie jednostek WRE i radiotechnicznych, a także artylerii.

Niektóre jednostki rozpoznawcze zostały już przystosowane do realizacji zarówno zadań bojowo-rozpoznawczych, jak i osłonowych. Na przykład eskadry lotnictwa rozpoznawczego w ramach swojej drugiej specjalności mogą być wykorzystywane do zwalczania celów naziemnych, zaś w siłach lądowych bataliony rozpoznawcze amerykańskich dywizji "86" mogą oprócz zadań czysto rozpoznawczych prowadzić walkę zbrojną.

W siłach lądowych środki rozpoznania radioelektronicznego będą występowały w składzie nowo powstałych dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego i batalionów lub kompanii walki radioelektronicznej, a nie jak dotychczas w składzie oddziałów i pododdziałów rozpoznawczych.

W rezultacie wojska te będą dysponowały środkami rozpoznania, które będą zabezpieczały je w dane niezbędne do oceny położenia i do powzięcia decyzji. Zmiany te w najbliższych latach doprowadzą do zmian w organizacji i trybie pracy sztabów.

Pierwsze kroki w tym zakresie przewidziane są w połowie lat osiemdziesiątych; w strukturze wojennej amerykańskich i zachodniemieckich korpusów armijnych i dywizji mają powstać specjalne komórki rozpoznawcze. Będą one odpowiedzialne za zbieranie i ocenę danych z rozpoznania oraz za wypracowanie propozycji użycia wszystkich sił i środków rozpoznawczych, niezależnie od tego, w czyjej strukturze organizacyjnej one występują.

Odpowiednie zmiany przewidziane są również w strukturze organizacyjnej i zadaniach ogólnowojskowych oddziałów i pododdziałów rozpoznawczych.

W siłach lądowych Stanów Zjednoczonych AP i RFN wysiłek rozpoznania ogólnowojskowego w większym niż dotychczas stopniu ma być przeniesiony na brygady i bataliony bojowe. Bataliony rozpoznawcze dywizji otrzymają w związku z tym nowe zadania.

W siłach lądowych Stanów Zjednoczonych AP po wprowadzeniu nowej struktury organizacyjnej "86" mają zostać zorganizowane w kompaniach dowodzenia brygad oraz batalionach bojowych - plutony rozpoznawcze o identycznej strukturze i wyposażeniu. Natomiast w brygadach sił lądowych RFN na bazie dotychczasowych plutonów powstaną kompanie rozpoznawcze.

Zadania batalionów rozpoznawczych amerykańskich i zachodniemieckich dywizji będą stopniowo rozszerzane tak, by w latach dziewięćdziesiątych stały się one ważnym elementem odwodu dowódcy dywizji będącego w gotowości do realizacji różnych zadań bojowych, w tym do przenoszenia głównego wysiłku rozpoznania.

Batalion rozpoznawczy amerykańskiej dywizji "86" /organicznie występujący w składzie brygady śmigłowców ppanc/ oprócz wykonywania dotychczasowych zadań bojowych i rozpoznawczych ma być wykorzystywany do osłony skrzydeł dywizji, tyłów i jej ważniejszych elementów ugrupowania bojowego, ustawiania i nadzorowania czujników oraz prowadzenia rozpoznania ABC. Kolejne możliwe zadania batalionu to rozpoznanie i śledzenie dróg marszu, czy zapewnienie swobody manewru najważniejszym elementom ugrupowania dywizji. Ponadto batalion ma uzyskać możliwości zabezpieczenia łączności dowodzenia dowódcy dywizji z WSD w wypadku utraty łączności dowodzenia z GSD. Organizacja i wyposażenie oraz główne zadania batalionu rozpoznawczego są przedstawione na schematach nr 5 i 9.

Wraz z rozbudową dywizjonów rozpoznania artyleryjskiego w siłach lądowych RFN /schemat nr 10/ w jednostkach artylerii zostanie skupiona duża część środków rozpoznania dywizji. Pozwoli to artylerii na prowadzenie, oprócz rozpoznania optycznego, rozpoznania radiolokacyjnego, dźwiękowego, świetlnego, których możliwości zostaną znacznie zwiększone w wyniku wyposażenia jej w samoloty bezpilotowe /"DROHNE"/, powietrzne platformy rozpoznawcze /"ARGUS"/ oraz nowe środki rozpoznania radiolokacyjnego, dźwiękowego i świetlnego. Szczególnie rozbudowane zostaną środki rozpoznania powietrznego, dzięki którym zwiększy się również zasięg i dokładność rozpoznania radioelektronicznego.

Zwiększone zostaną także możliwości rozpoznania radioelektronicznego i radiotechnicznego, prowadzonego w systemie zintegrowanym przez 94 pułk WRE, organiczne bataliony i kompanie WRE korpusów i dywizji RFN oraz bataliony operacyjne nasłuchu i zabezpieczenia tajności dowodzenia sił lądowych Stanów Zjednoczonych, a także jednostki WRE /schemat nr 11/. Zwiększenie możliwości w zakresie walki radioelektronicznej nastąpi poprzez organizację nowych jednostek WRE w poszczególnych kontyngentach sił lądowych państw NATO oraz w wyniku wyposażenia ich w namierniki i odbiorniki o większych możliwościach i częściowo lub całkowicie zautomatyzowanej pracy.

W siłach powietrznych NATO prowadzone są prace nad zautomatyzowanym systemem rozpoznania, który uogólni wszystkie dane z rozpoznania powietrznego i radioelektronicznego, a następnie w formie przetworzonej przekaże je zainteresowanym dowódcom i sztabom. System ten ma zarazem umożliwić ścisłą koordynację działalności środków walki rozpoznania i kierowania.

Ponadto, w celu skrócenia czasu na powzięcie decyzji o uderzeniu czy innych działaniach sił powietrznych, przewiduje się wprowadzenie do ich uzbrojenia systemów specjalistycznych wyróżniających się szybkością i precyzją działania oraz stanowiących połączenie środków walki,

rozpoznania i kierowania. Obecnie prowadzone są prace nad systemem precyzyjnego rozpoznania i zwalczania celów - źródeł promieniowania elektromagnetycznego - PLSS. Innym rozwiązaniem jest powietrzny system wykrywania i naprowadzania AWACS, który prowadząc rozpoznanie radiotechniczne, śledzi wykryte cele i we współdziałaniu z innymi środkami rozpoznania i kierowania naprowadza własne samoloty w rejon celów.

W większym stopniu niż w siłach lądowych rośnie rola rozpoznania radioelektronicznego w siłach powietrznych NATO. Spowodowane jest to m.in. koniecznością zwiększenia głębokości i dokładności rozpoznania bez potrzeby wchodzenia w strefę ognia rakiet dalekiego zasięgu OP państw UW. Środki te umożliwiają prowadzenie głębokiego rozpoznania już w okresie pokoju i sytuacjach kryzysowych. Charakterystycznym przykładem zwiększania możliwości rozpoznania radiolokacyjnego sił powietrznych są parametry przewidywanych do wprowadzenia samolotowych stacji radiolokacyjnych obserwacji bocznej o zasięgu rozpoznania do 185 km /o 40% więcej niż obecnie/ i możliwościach prawie natychmiastowego przekazywania danych do posterunków naziemnych znajdujących się w odległościach ponad 80 km od samolotu. Strategiczne samoloty rozpoznawcze SR-71 i U-2 będą mogły prowadzić rozpoznanie radiolokacyjne wzdłuż granicy RFN z NRD i CSRS na głębokość 200 km i radiotechniczne na głębokość 700 km. Możliwości systemów wykrywania i naprowadzania AWACS pozwalają natomiast na prowadzenie rozpoznania radiolokacyjnego celów powietrznych na małej wysokości na odległość do 400 km, a dużej do 600 km.

4. Znaczenie i możliwości rozpoznania kosmicznego

W siłach zbrojnych NATO coraz większego znaczenia nabiera rozpoznanie z satelitów i promów kosmicznych. W ciągu ostatnich 10 lat z ogółu wystrzelonych obiektów kosmicznych aż od 65 do 75% było satelitami rozpoznawczymi.

W siłach zbrojnych Stanów Zjednoczonych AP najważniejszymi satelitami rozpoznawczymi są satelity klasy "BIG BIRD" i „KEY HOLE” o czasie pracy 7 lub 30 miesięcy. Są one wyposażone w najnowsze systemy fotograficzne, reprodukcji i przekazywania danych o zdolności rozdzielczej rzędu kilku decymetrów. Wszystkie uzyskane przez nie zdjęcia terytoriów państw Układu Warszawskiego zostają w ciągu 2 dni ocenione i uzupełnione danymi z lotniczego rozpoznania fotograficznego, telewizyjnego, w podczerwieni i radiolokacyjnego.

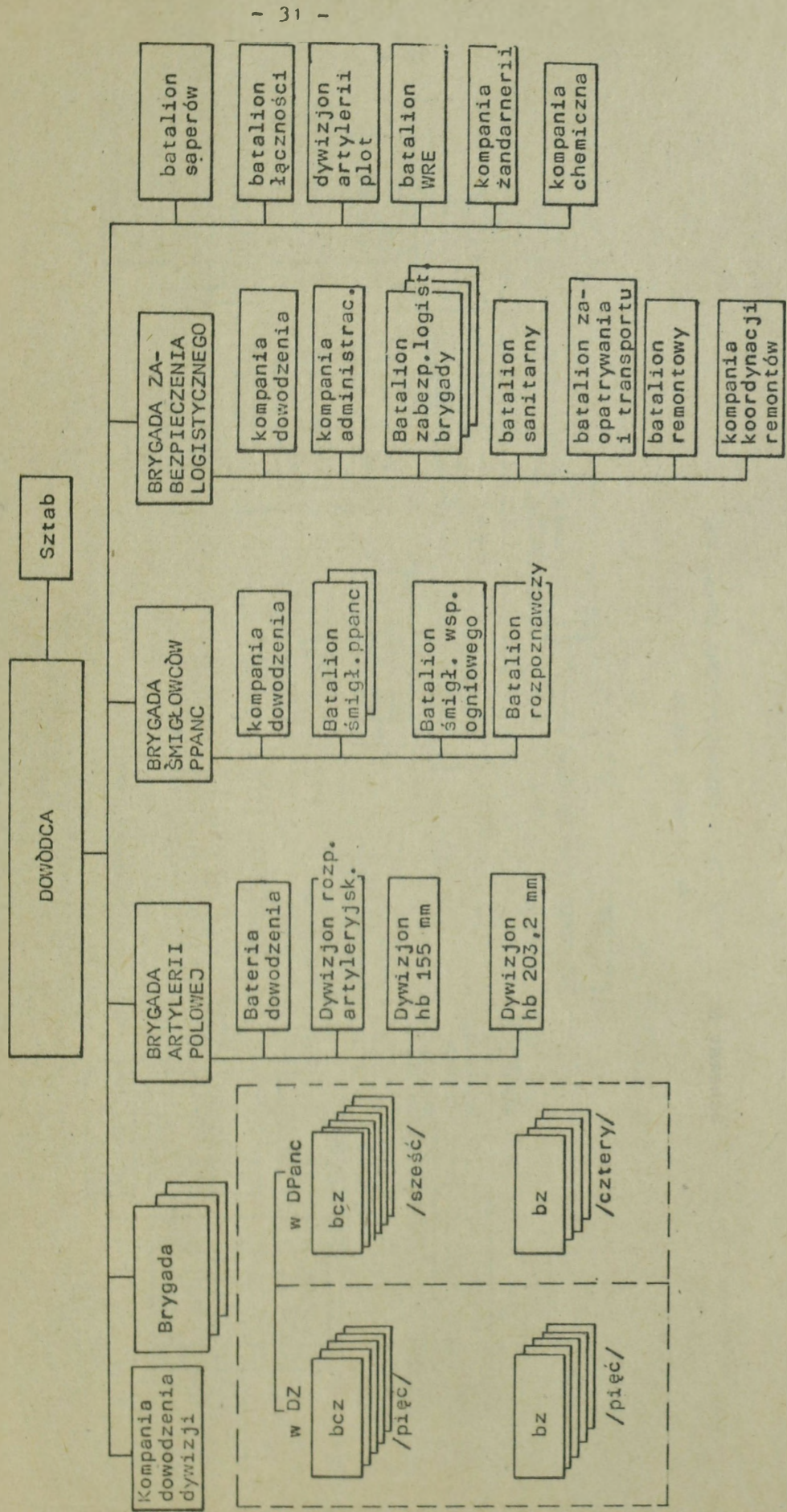
Instalowane na satelitach rozpoznawczych systemy fotograficzne umożliwiają wykonywanie zdjęć z wysokości 450 km z dokładnością do 1-2 m /system ASS/.

Nowe możliwości w zakresie rozpoznania kosmicznego stwarza prom kosmiczny "SPACE SHUTTLE". Pozwala on na zwiększenie ciężaru użytecznego obiektów kosmicznych z 13 do 19 ton, wielokrotne użycie i stosowanie różnego rodzaju platform, w tym także załogowych. Wysokość orbit promów kosmicznych wynosi od 200 do 400 km.

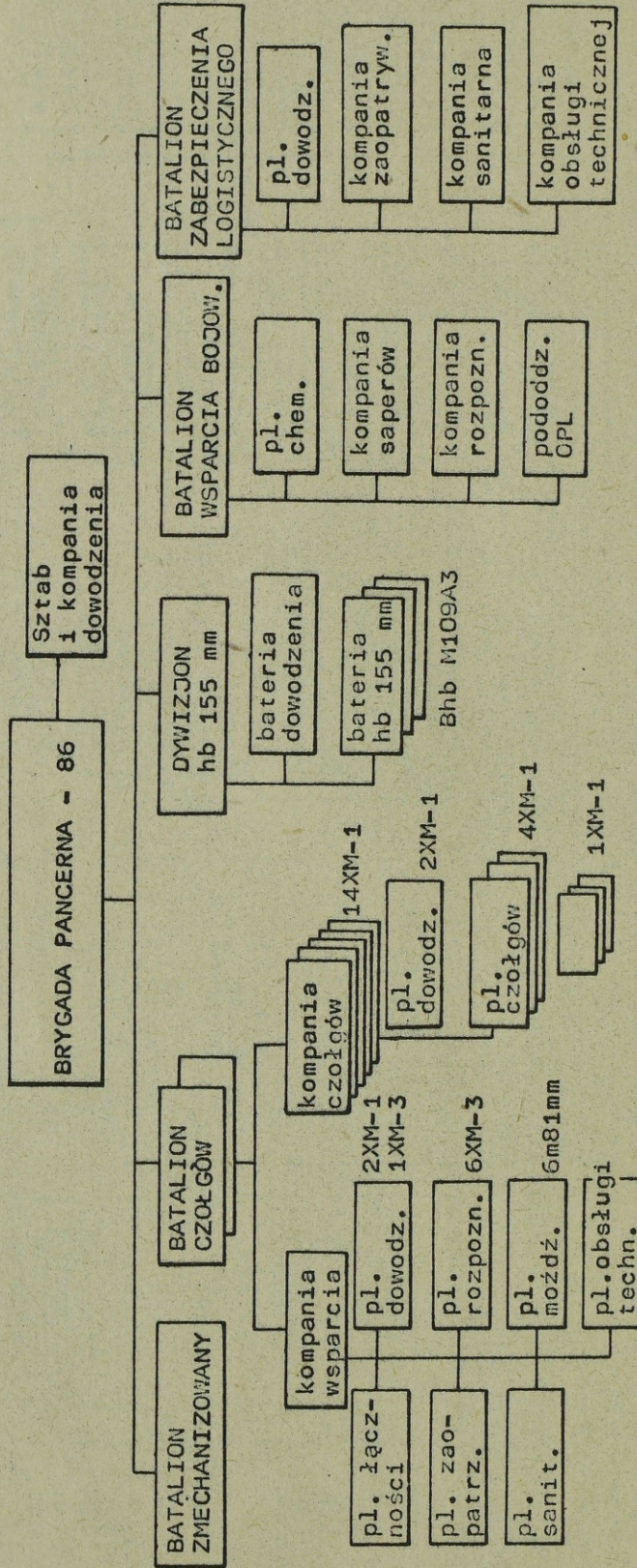
x x
x x

Materiał ten opracowany został na podstawie wydawnictw Zarządu II Sztabu Generalnego WP, które dostępne są w Katedrze Rozpoznania Wojskowego i Armii Obcych.

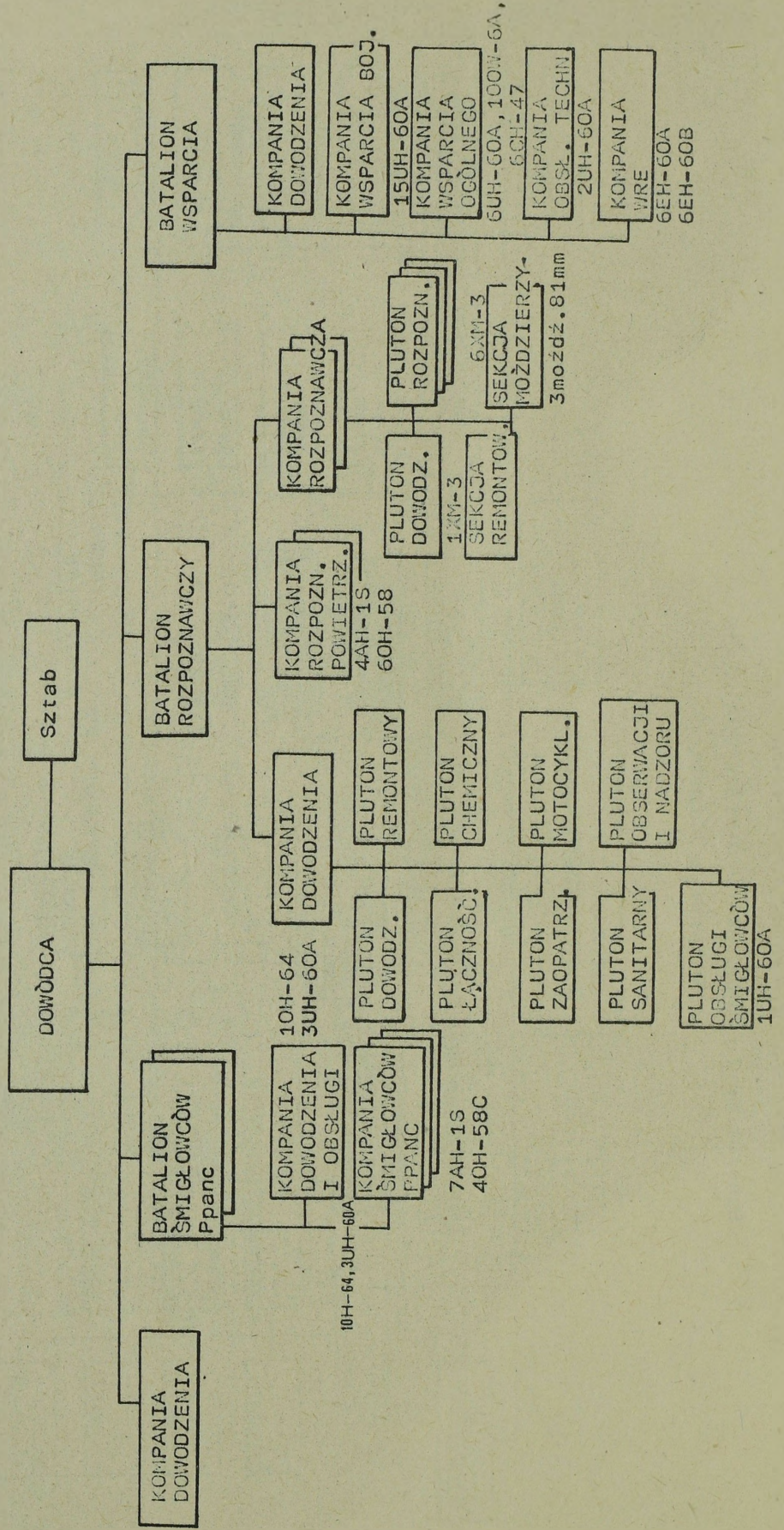
Schemat Nr 2. ORGANIZACJA DYWIZJI /DZ, DPanc/ "86"

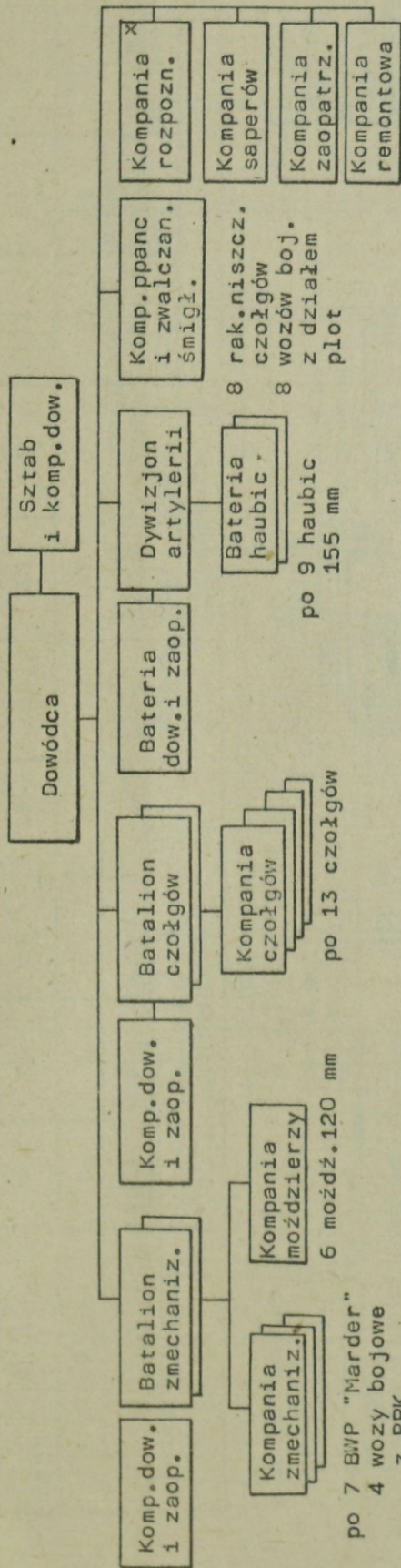
Schemat Nr 3 STRUKTURA ORGANIZACYJNA BPanc 86
/w typowym składzie/

Schemat Nr 5 BRYGADA ŚMIGŁOWCÓW PPANC DYWIZJI CIĘŻKIEJ-86

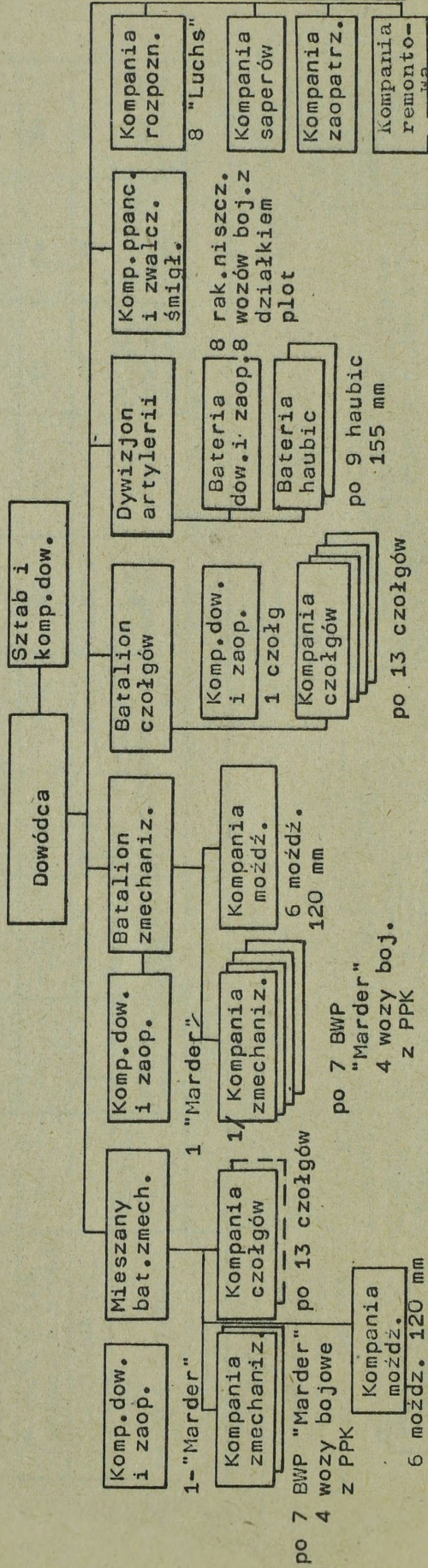
SCHEMAT Nr 6. ORGANIZACJA I WYPOSAZENIE BRYGADY PANCERNEJ WOJSK OPERACYJNYCH BUNDESWEHRY
/W LATACH DZIEWIĘDZIESIĄTYCH/

x8 "Luchs"

Wyszczególnienie	Pododdziały					Uzbrojenie				
	Kompania czołgów	Komp. z mech.	Komp. rozpozn.	Czołgi	Bojowe wozy piech.	Wozy bojowe z PPK	Wozy bojowe z dział.	Rakiet. niszcz. czołgów	Wozy boj. z moźdz.	Haubice 155 mm
"Struktury 80"	8	4	-	110	46	36	-	12	6	18
Pierwotne plany na lata 90-te	16	-	1	120	28	20	20	12	24	18
Sprecyzowane plany na lata 90-te	8	8	1	106	58	32	8	8	12	18

Schemat Nr 7 ORGANIZACJA I WYPOSAŻENIE BRYGADY ZMECH. WOJSK OPERACYJNYCH BUNDESWEHRY
/W LATACH DZIEWIĘDZIESIĄTYCH/

Wyszczególnienie	Pododdziały					Uzbrojenie				
	Komp. czołgów	Komp. zmech.	Komp. rozp.	Czołgi	Bojowe wozy piech.	Wozy bojowe z PPK	Wozy bojowe z dział. czołgów	Rakiet niszczyc. czołgów	Wozy bojowe z moźdz.	Haubice 155 mm
"Struktura 80"	4	8	-	54	72	72	-	12	12	18
Pierwotne plany na lata 90-te	4	12	1	79	73	20	20	12	24	18
Sprecyzowane plany na lata 90-te	5/6/1/	10	1	66/79/1/	73	40	8	8	18	18

1/ W sprawie struktury uwzględniającej czwartą kompanię /czołgów/ jeszcze nie podjęto decyzji. Liczby w nawiasach dotyczą stanu z tą kompanią.

Kierunki rozwoju

sily ladowe

- zwiększenie zasięgu i szerokości pasa rozpoznania
- wzrost możliwości identyfikacji i klasyfikacji celów
- lepsze przystosowanie do działań w nocy i trudnych warunkach meteorologicznych
- większa ruchliwość i niezawodność
- większa odporność na zakłócenia i żywotność
- integracja z systemami automatycznej obróbki danych, przesyłania oraz z urządzeniami rejestrująco-odtwarzającymi

/AD/

sily powietrzne

- stworzenie jednolitego zautomatyzowanego systemu rozpoznania powietrznego
- połączenie systemów rozpoznania, naprowadzania i obrony powietrznej
- modernizacja /do 40%/ samolotów rozpozn.
- udoskonalanie i eksploatacja większej liczby zamiennych zasobników rozpoznawczych
- ulepszenie wyposażenia rozpoznawczego
- stałe bazowanie w Europie specjalnych i strategicznych samolotów rozpoznawczych

sily morskie

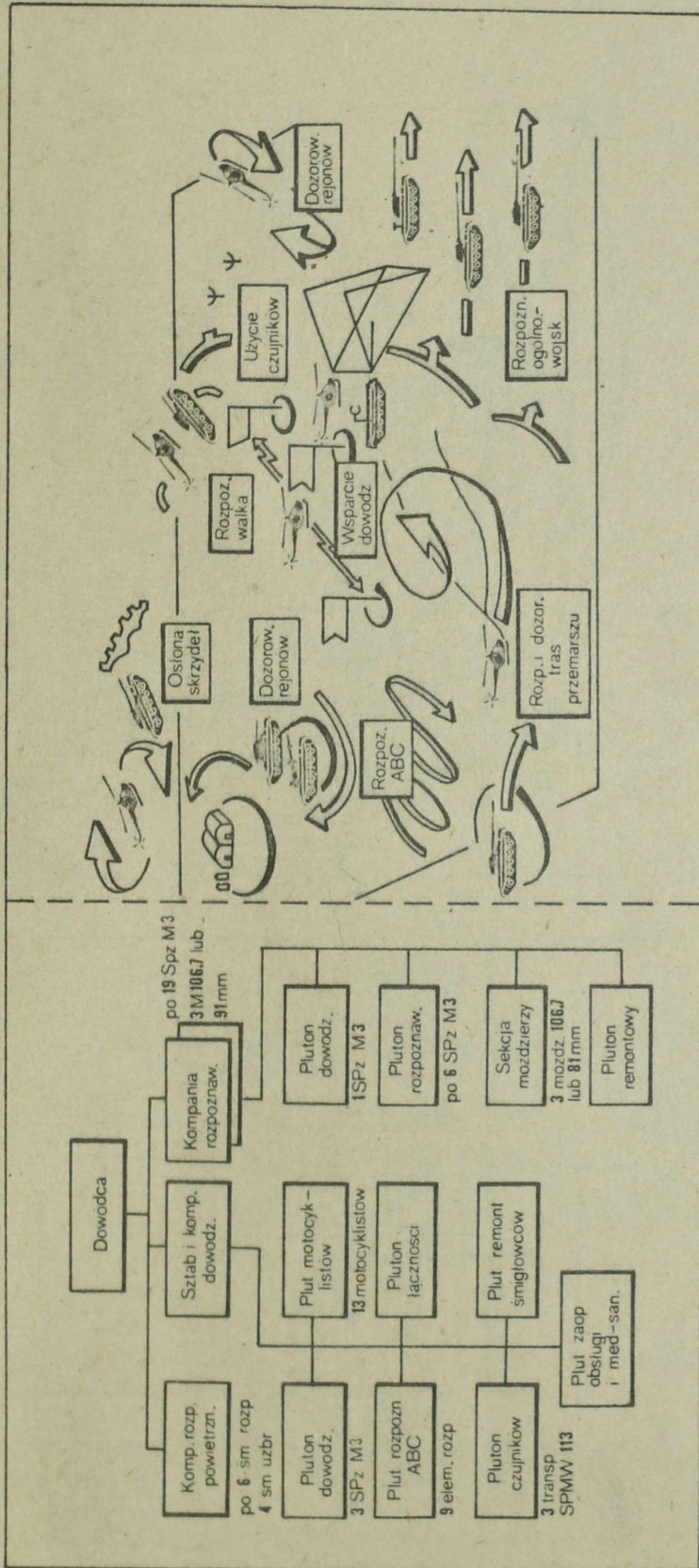
- rozszerzenie zakresu rozpoznania sił i środków
- szerze i szybsze wykorzystanie wyników rozpoznania poprzez zautomatyzowane systemy nawodzenia
- użycie nowych środków, które pozwalają na wykorzystanie fizycznych właściwości pola elektromagnetycznego dotychczas nie wykorzystywanych
- ściśle powiązanie /korelacja/ szerokości zakresów częstotliwości pracy środków rozpoznawczych i modernizacja tych środków
- zwiększanie zasięgu, czułości i możliwości identyfikacji elektronicznych środków rozp.
- zwiększenie możliwości oceny danych z rozp.

			1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	po 1990
sily ladowe	Środki rozpoznania powietrznego	USA	100 śmigł.-rozpozn. EH60 BiC									
		USA, RFN, WB, H	1400 śmigł.-rozpozn. i obserw. /za OH-58/									
		RFN	Dywizyjny system rozpoznania SOTAS									
	Naziemne elementy rozpoznawcze	USA	19 samol. rozpozn. OV10C1D "Mohawk" /zmodern./									
		RFN	CL 289 "Drohne" USA = 72 RFN = 11 WB i H									
		F	41 systemów rozpozn. powietrznego "ARGUS"									
	Radioelektroniczne i techniczne środki rozpoznawcze	USA, H	3050 rozpozn. transporterów opancerz. M3									
		USA	438 art. wozów rozpozn. 408 rozpozn. transport. opancerz. "LUCHS" /dozbrojenie/									
		RFN	403 czołgi rozpozn. AMX 10RC									
		RFN	Artyl. st. r/lokac. TPQ 36 200 USA									
RFN		Art. st. r/lok. 60 TPQ37 40 TPQ103										
RFN		13 art. st. rlok "Ratac"										
RFN		18 st. rlok. "RASIT"										
sily powietrzne	Środki rozpoznania powietrznego	USA, RFN	USA - systemy czujników naziemnych									
		USA	RF4C Modernizacja st. rlok. obserw. bocznej									
		RFN	B2RF4E Modernizacja samol. i naziemnych ośrodków analizy									
		WB	24 "Tornado" za "Jaguar"									
	Środki rozpoznania r/elekt.	H	18F16 za RF104G									
		F	30 "Mirage" F1R za "Mirage" 3R									
		USA	42EF 111A do rozp. reelektr. i zakłóceń									
		RFN	35TR1 do rozpoznania i przekaz. danych do niszczenia śr. r/elekt.									
	Środki rozpoznania r/lokac.	RFN	Odbiorniki, ulepszone anteny, zautomat. naziemne systemy oceny									
		NATO	18E 3C AWACS									
USA		30 ... 40 E 3A AWACS										
RFN		7 trójwspółrzędnych stacji r/lokac.										
Środki rozpoznania morskiego	RFN	22 systemy st. rlok. NADGE /zmodern./										
	D	11 "NIMROD" AEW MK3										
	RFN	Nowe wyposaż. rozpoznawcze okrętu typu 422										
	D	st. rlokac. fregat										
Brzegowe systemy rlok. i kierowania	RFN	18 "Tornado" do rozp.										
	RFN	14 sam. ZOP "ATLANTIC" /zmod./										
	D	3 samol. rozpozn. morskiego										
	RFN, D	D-5...8 brzegowych st. r. lok. /RFN-4 ruch. st. r. lok./										
			D - budowa jednolit. autom. syst. dowodz. i kierowania									
			RFN - nowy sprzęt dla centrum analizy danych 70 satelitu łączn.									
			5 syst. obrony pow. F1 1800 AV									
			4 HFB 320 zmodern. samol.									
			5 sam. WRE									
			5 okręty rozp. typu 422									
			18 sam. RF za "ATLANTIC"									
			RFN 3 sam. WRE									

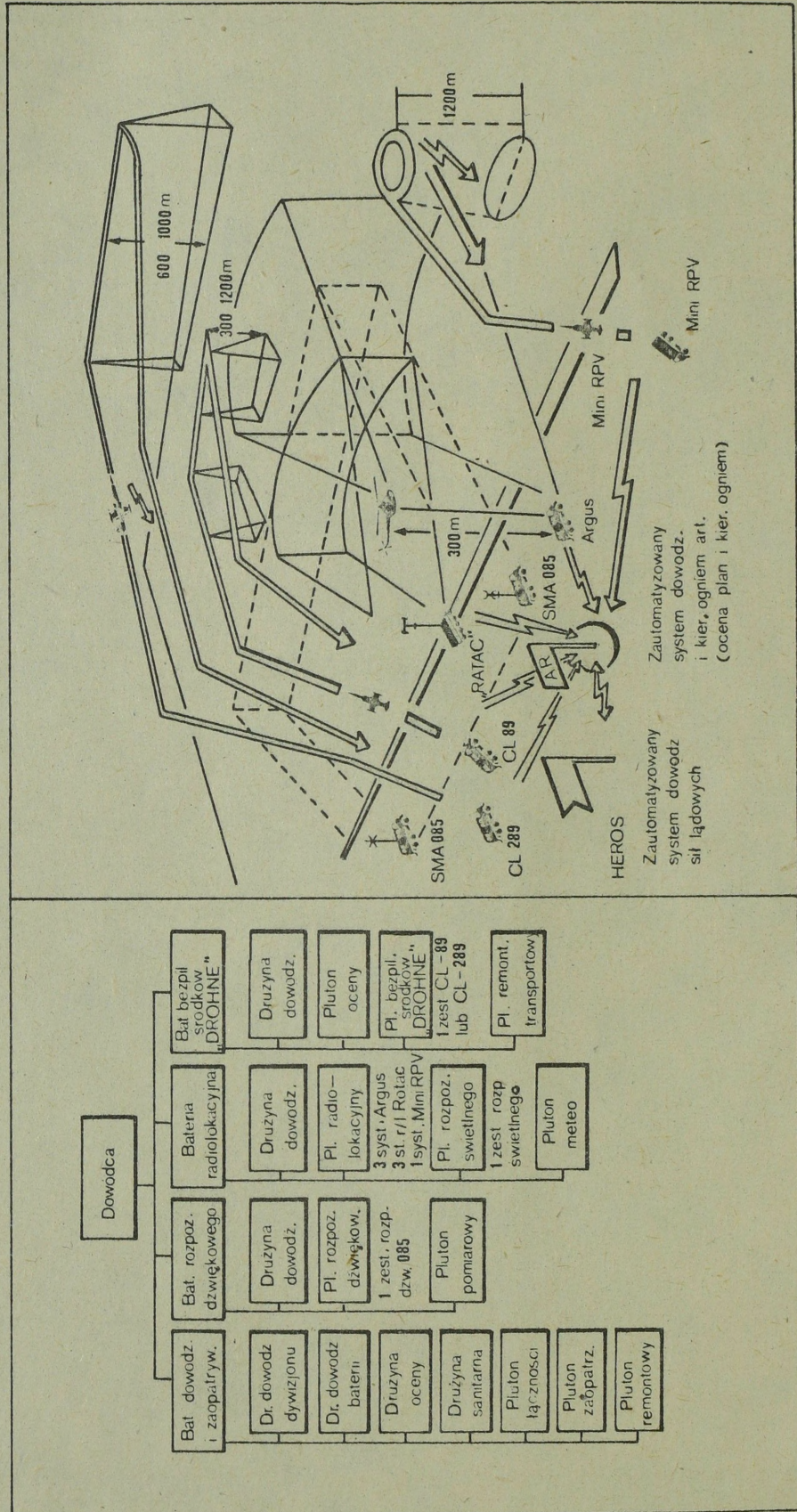
504905
 Archiwum Działu 700
 SZYBKOŚĆ WYKONANIA
 15.05.85

Schemat Nr 9 BATALION ROZPOZNAWCZY SIŁ LĄDOWYCH USA "86"

Schemat Nr 10 DYWIZJON ROZPOZNANIA ARTYLERYJSKIEGO RFN

BIBLIOTEKA NAUKOWA ANG WP
Archiwum Działu Zbiarów Specjalnych
Nr ewid. 45405

